

Contemplări în fața Creatorului și Rugăciuni

(Adunate din comentariile biblice pe diverse cărți ale Scripturii)

Contemplare în fața Crucii lui Isus

- *Pe Cel care nu a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.*

Ce frază! Nimeni nu a putut scrie o astfel de frază, nimeni nu și-a putut închipui o astfel de afirmație. Hristos Fiul nu a cunoscut nici un păcat. Doar citind-o ne putem închipui câtă înțelepciune avea Pavel în cunoașterea tainei lui Dumnezeu, și cât de mare este taina crucii. Hristos a fost făcut de Dumnezeu păcat pentru noi. Jertfa a fost reală. Hristos și-a asumat vinovăția noastră la modul cel mai real. El S-a identificat cu toate păcatele noastre și cu toată vinovăția noastră ca și cum ar fi fost ale Lui. Hristos a luat iadul etern asupra Lui. Fiecare din noi am construit prin păcatele noastre o temniță eternă în iad, în care să fim închiși pentru totdeauna. Închipuiți-vă cum ar arăta iadul. Nu știu exact câți oameni au trăit și câți vor mai trăi pe acest pământ... Să spunem că e vorba de o sută de miliarde. Închipuiți-vă un șir de o sută de temnițe sub formă de labirint. Pereții formați din păcatele oamenilor. Și când un păcătos intră în temnița-labirint a păcatelor sale, el este împins de pereți înainte spre capătul labirintului, și cu cât înainta mai multă vinovăție, mai mult chin, mai multă goliciune, mai multă zdrobire, mai multă singurătate, mai multă rușine, mai mult regret, și glasul păcatelor se aude din ce în ce mai tare. Și labirintul este fără sfârșit. Și cel păcătos știe acest lucru. Hristos pe cruce, a luat fiecare labirint în parte și l-a parcurs până la capăt, până la capătul de neatins, până la capătul lui etern, Și a luat primul labirint și l-a parcurs, și a luat și al doilea, și al treilea...și toate acele păcate erau ale Lui, și toate acele temnițe erau ale Lui...și El s-a identificat cu fiecare din noi parcurgând labirintul pedepsei eterne. Și la un moment dat a ajuns la labirintul pe care scria Iulian Ghica. Era labirintul adus în ființă de păcatele mele. Și toate păcatele mele erau acolo, și nu lipsea nici unul, și acum erau în toată hidoșenia și grozăvia lor. Și cele mai mici greșeli erau asemenea unui monstru mai mare decât muntele Himalaya. Și m-am văzut pe mine aruncat de Însuși Dumnezeu în acel labirint. Și am văzut cum parcurgeam labirintul zdrobit de o suferință insuportabilă care totuși nu mă zdrobea sau nu mă distrugea așa cum aș fi dorit. Rușinea, singurătatea, goliciunea, regretul, inutilitatea, mânia lui Dumnezeu, vinovăția, scârba de sine, toate erau acolo în mine și se amplificau mereu, și am înaintat mereu spre hăul fără sfârșit al labirintului...și a trecut o eternitate, și au trecut două eternități și mă tot afundam într-un întuneric și într-un chin și mai mare...și deodată viteza cu care parcurgeam labirintul a crescut, dar și durerea a crescut, și parcurgeam labirintul cu o viteză incredibilă, dar simțind fiecare strop de durere la fel de intens ca și cum aș fi parcurs labirintul în ritmul inițial, și cu această viteză copleșitoare am parcurs hău după hău, veșnicie după veșnicie, veac după veac, eternitate după eternitate...până când viteza a devenit atât de mare încât a lăsat eternitatea în urmă, și a atins

capătul de neatins al labirintului și a ieșit din labirintul fără capăt și fără sfârșit...Și am murit moartea eternă a labirintului, și am ispășit pedeapsa eternă pe care am meritat-o...și am murit sub mânia lui Dumnezeu la capătul labirintului. Dar la capătul labirintului mai existam totuși, mort cum eram și nu mai eram vinovat de nici un păcat, și temnița păcatelor nu mai era. Pedeapsa fusese ispășită. Și hainele mele erau albe, mai albe ca zăpada, și Dumnezeu mi-a suflat în nări suflare de viață. Era viața! Viața din Dumnezeu! Și m-am ridicat. Și Dumnezeu mă privea cu atâta dragoste și bucurie și acceptare. Era ca și cum aceea era prima clipă a existenței mele. Nu făcusem nimic rău, și nimic neplăcut înaintea Lui. Eram fără pată înaintea Lui. Și El nu mă condamna cu nimic. De-abia mă născusem. Eram o făptură nouă. Era prima mea clipă de viață, de existență. Și cine ar putea acuza pe cineva alb ca neaua, adus în ființă prin suflarea de viață și prin voia Creatorului? Totul era nou, și toate cele vechi s-au dus ca și cum nu ar fi existat niciodată. Și mă priveam pe mine alb ca neaua și plin de viață, și labirintul nu mai era, de fapt nici nu existase vreodată...Și eram total nedumerit. Și atunci, acel Iulian nou îmbrăcat în haine albe s-a apropiat de mine...Și m-am aruncat înaintea lui ca să mă închin..dar el m-a ridicat în picioare și m-a întrebat: înțelegi tu ceva din toate acestea? Și am răspuns: Nu, nu înțeleg nimic...Și el mi-a zâmbit și cu lacrimi în ochi mi-a răspuns: Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine....Și am privit la mâinile lui și pe mâini era o mică rană sub formă de labirint...Și am întrebat din nou: ce este cu acest semn. Și El mi-a răspuns din nou: Ai fost răstignit împreună cu mine, și acum trăiești, dar nu mai trăiești tu ci Eu trăiesc în tine....Și au început să curgă lacrimi pe ochii lui, și au început să curgă lacrimi și în ochii mei...și lacrimile mele s-au îmbrățișat cu lacrimile lui și lacrimile s-au strâns laolaltă apropiindu-ne unul de altul, mîna mea de mîna lui, piciorul meu de piciorul lui, fața mea, de fața lui, pieptul meu de pieptul lui...Și am devenit una...Și când mă tot întrebam cine era de fapt cel cu care vorbisem...Mi-a venit un gând...Și am privit spre mână...dar semnul nu mai era acolo... Nu, nu vom înțelege niciodată nici taina crucii și nici cât a pățimit Hristos pentru noi. Veșnicia toată e prea scurtă pentru a putea măcar degusta cât de puțin din această taină...

Rugăciune de căință

A crede în Hristos clipă de clipă și în profunzime într-o zi înseamnă ca întreagă acea zi să fie scăldată în această atitudine: *Ai milă de mine, păcătosul! Ai milă de mine și iartă-mă pentru tot ce este în neconcordanță între trăirea mea și chipul lui Hristos, și ai milă de mine în fața ispitirilor vrăjmașului! Trăiește Tu în mine și împlinește cu putere voia lui Dumnezeu, căci eu sunt lipsit de merite, de știință și de putere atât în a-mi soluționa problema vinovăției cât și în a birui ispita păcatului din viața mea.* Cu cât umblăm mai mult în această stare sufletească, și cu cât e mai profundă în noi, cu atât viața lui Hristos se va revărsa cu mai multă putere în noi, cu atât ne vom vindeca mai repede de bolile noastre, cu atât vom crește în asemănare cu Hristos.

Rugăciune de smerenie.. modelul lui Simeon...

Doamne, deși am studiat atât de mult, îmi dau seama că știu atât de puțin. Îmi dau seama mai mult ca la început cât de puțin știu. Am așa mare nevoie de lumina Ta de sus. Și am nevoie

de ea în fiecare zi și în fiecare clipă. Ai milă de mine, Doamne, în fiecare zi! Nu memoria mea, nu cunoștințele mele, nu inteligența mea, nu înțelepciunea mea, ci Tu, Doamne, doar Tu, Doamne, doar Lumina Ta de sus! În ciuda faptului că am studiat fiecare iotă din Cartea Ta, mă simt ca un rob care poate fi păcălit oricând și de oricine, și am nevoie de călăuzirea Ta la fiecare pas. Studiul mi-a arătat ca sunt un orb, că sunt prostul proștilor, că sunt un mare ignorant și că nu știu nimic! O, Doamne, cum aș putea eu să deosebesc vremurile? Cum aș putea eu să înțeleg cine este Mesia? Cum aș putea să recunosc pe Mesia? Și profețiile mesianice sunt așa de complicate și par că se contrazic, căci uneori Mesia suferă și este lipsit de strălucire, iar alteori este prezentat în glorie și putere. Doamne, nu știu nimic! Am nevoie, imensă nevoie de Tine! De Lumina Ta! Cum se uită un rob la mâna Stăpânului său până acesta se îndură de el, așa mă uit și eu către scaunul Tău de domnie în fiecare zi până vei avea milă de mine, păcătosul și neștiutorul, și îmi vei dărui lumina de sus!

Rugăciune de laudă în mijlocul necazului...Rugăciunea orbului din naștere...

Cel orb din naștere, la vârsta de 80 de ani, tot orb fiind va lauda pe Domnul pentru darul văzului și pentru grija și dragostea lui Dumnezeu față de împlinirea acestei nevoi pământești a omului. În acea clipă, credința va atinge apogeul. Îngerii se vor opri din cântec. Cerul va amuți. Demonii se vor înfiora. Munții vor fi mutați din loc, și însuși Fiul va tresări din nou de uimire. Acest orb, la vârsta de 80 de ani s-ar putea ruga astfel:

Te laud pe Tine, Lumina mea! Te laud pe Tine Celui căruia îi pasă cel mai mult de vederea fizică a fiilor oamenilor. Îți mulțumesc căci nu ai fost nepăsător față de neputința mea! Îți mulțumesc pentru tăcerea ta atunci când Te-am implorat să mă vindeci. Căci tăcerea Ta e iubirea Ta! Căci dacă nu ai răspuns înseamnă că mai marele meu bine a fost să rămân orb. Și deci dacă ai fi răspuns și m-ai fi vindecat, nu m-ai fi iubit până la capăt. Mă închin înaintea Ta căci mi-ai dat mai mult decât ce îți ceream. Eu îți ceream să îmi dai lumină fizică, dar prin tăcerea Ta Tu mi-ai deschis ochii inimii și Mi-ai descoperit tainele eternității pe care cei mai mulți din cei ce văd nu au nici un habar din ele. Îți mulțumesc pentru aparența Ta tăcere, căci când tăceai ATUNCI erai la lucru mai mult ca oricând. Îți mulțumesc pentru labirintul pe care mi l-ai dăruit, căci prin El am văzut slava Ta și taine ascunse de la întemeierea lumii! Și nu le-aș fi putut vedea altfel. Știu că îți pasă enorm de vederea fizică. Am văzut acest lucru prin grija cu care ai păstrat văzul fizic la cei mulți de lângă mine, care prin văzul lor au purtat de grijă și de nevederea mea. Am văzut grija Ta atunci când prin puterea Ta ai vindecat pe unii orbi care îmi erau prieteni. Tu ai vindecat pe ei, dar nu pe mine. Dar pentru că erau frații mei, m-am bucurat ca și cum eu aș fi fost vindecat. Am văzut mâna Ta la lucru în viața lor, și a fost ca și când aș fi văzut-o în viața mea, căci eu sunt frații mei și suntem UNA în Hristos. Îți mulțumesc că ai fost lângă mine, că ai suferit și plâns împreună cu mine. În momentele de ispitire și disperare, de comparare neînțeleaptă cu destinul celorlalți, când mă întrebam DE CE EU?, Tu ai fost lângă Mine, mi-ai păzit credința, Mi-ai șters lacrimile și apoi m-ai înviorat cu prezența Ta și mângâierile Tale sfinte. Și când Te-ai apropiat prin durere mea de inima mea, am văzut atât de

clar IUBIREA TA, dorința ta de a vedea fizic a rămas atât de mică. Căci la ce folos să văd lumea care mă înconjoară, dar să nu te văd pe Tine și să nu văd iubirea Ta? Atunci când nu mai văd iubirea Ta mă cufund în moarte și în cel mai înfiorător întuneric. Atunci vederea fizică nu mă poate ajuta cu nimic. Atunci doar ochii credinței mă pot izbăvi. Și Tu ai ales să crești în mine credința prin labirintul pe care mi l-ai dăruit. Și fiecare are labirintul lui. Și Tu știi de ce mi-ai dat tocmai mie acest labirint. Fraților mei le-ai dăruit un alt labirint, dar mie mi l-ai dat pe acesta, căci mi se potrivea cel mai bine, căci prin el eu puteam învăța mai bine și mai repede tainele împărăției, căci pentru mine era mai ușor. Nu vreau un alt labirint și nu sunt gelos pe labirintele fraților mei. Căci fiecare cu labirintul lui și Tu ești Înțelept și iubitor în toate. Căci Tu știi mai bine slăbiciunile mele și bolile inimii mele de care m-ai păzit prin labirintul pe care mi l-ai dat. Căci dacă mi-ai fi dat văzul cine știe dacă nu aș fi fost furat și sedus de frumusețea vizibilă a creației Tale și a darurilor Tale și nu aș mai fi avut timp sau interes să caut să văd ce este de nevăzut. Dar Tu, pentru că știai inima mea bolnavă, bolnavă altfel decât a semenilor mei, mi-ai dat un labirint altfel decât al semenilor mei, și prin el m-ai păzit. Căci la ce folos să văd toată slava acestei lumi, dacă nu Te-aș vedea pe Tine? Dar Tu înadins m-ai închis în întuneric ca să prin nevederea mea să caut mai ușor cele nevăzute. Pentru că nu văd, caut mai ușor ce este dincolo, și sunt mai protejat ca alții de vraja vizibilă a acestei lumi. O, Lumina mea, cum să îți mulțumesc îndeajuns pentru dragostea Ta pentru fiii oamenilor, pentru că ești preocupat de văzul lor și pentru că Îi iubești până la capăt. Ce mare este grija Ta pentru văzul fizic al fiilor oamenilor! Am văzut acest lucru prin faptul că, așa cum am spus, am auzit de atâția oameni care au murit la bătrânețe cu o vedere sănătoasă. Dar privind la viața mea iată că fără văz am ajuns la vârsta de 80 de ani! Tu mi-ai fost călăuza și m-ai păzit de accidente și m-ai călăuzit în fiecare zi, la fiecare pas. Atâția tineri cu o vedere bune nu au văzut pericolele și au murit în accidente sau lovit grav de anumite obiecte. Dar eu încă pot merge. Căci, Tu, Lumina mea, m-ai ferit de toate acestea. Și la ce folos că acei tineri aveau vederea bună dacă nu au văzut mașina care venea spre ei? La ce le-a folosit văzul dacă nu i-a păzit de pericolele din jur? Dar iată că Tu m-ai păzit fără văz. Tu mi-ai dat în acest domeniu RODUL protecției aduse de văz mai mult decât la așa de mulți oameni care au avut darul văzului! Măinile și picioarele îmi sunt întregi și sănătoase și mă pot folosi cu bucurie de ele! Tu m-ai păzit căci te-am chemat mai des să mă protejezi decât dacă aș fi avut văz. Dacă aș fi avut văz nu m-aș fi rugat decât foarte rar ca să îmi protejezi trupul. Dar pentru că nu am avut văz, mă rog de mic de multe ori pe zi ca să Tu îmi păzești trupul. Și pentru că m-am smerit și am chemat harul Tău, Tu m-ai putut păzi mai mult. Căci adesea ne accidentăm nu pentru că Tu vrei sau îngădui, ci pentru că nu chemăm cu smerenie harul Tău. Dar harul Tău când vine, vine din belșug și ne păzește și de alte rele. Și când Te chemam atât de des ca Tu să mă protejezi de o accidentare fizică, Tu veneai lângă mine, și mă păzeai nu doar de accidente fizice, ci și de atâtea alte lucruri. Și cel mai important, mă păzeai prin slăbiciunea mea de mândrie și de păcate mari. Cât de ușor și de repede m-ai învățat lecția dependenței totale de Tine. Am învățat-o de mic copil, și am învățat de mic să îmi recunosc nimicnicia și să strig clipă de clipă: Ai milă de mine, păcătosul! Și ce eliberare este să trăiești prin har și de mână cu Tine în fiecare clipă. Dar am văzut pe mulți din frații mei care

aveau darul văzului că au învățat atât de greu lecția dependenței totale de Tine. A fost nevoie să îi zdrobești și să îi treci prin necazuri grele ca să învețe cine sunt și ce mare nevoie au de Tine. O lecția atât de importantă ei au învățat-o atât de greu, atât de târziu și cu prețul atâtor necazuri și zdrobiri. Și mă gândesc, dacă aș fi avut văz, dacă eu aș fi învățat vreodată să merg smerit pas la pas cu Tine. Pentru mine ideea de a merge pas la pas cu Tine este în primul rând literală, fizică! Și voi mai mărturisi înaintea Ta, două taine pe care le-am învățat în labirintul meu. Am învățat că harul Tău este îndeajuns în toate, că pot totul în Tine indiferent de context. Căci prezența Ta poate suplini orice lipsă și mângâia orice nevoie neîmplinită, poate da putere celui ostenit, bucurie celui ce plânge, speranță celui disperat, dorința de a trăi celui ce vrea să moară. Nu văzul sau nevăzul, ci harul Tău! Iată ce contează. Nu lipsa văzului era marea problemă, ci puțină cunoaștere a harului Tău, puținătatea harului Tău din viața mea. Și harul Tău face povara ușoară și aduce bucurie în cele mai grele momente. Căci aș minți dacă aș spune că toată viața mea a fost o vale a plângerii sau că a fost prea greu. A fost și greu și ușor. Au fost și suișuri și coborâșuri. Am plâns, am râs, m-am întristat, m-am bucurat. Am trăit. Am trăit prin Tine. Am învățat să chem harul Tău, și apoi prin El a fost mult mai ușor. Pot totul în Hristos care mă întărește clipă de clipă. M-ai zdrobit de tot și m-am lăsat zrobit, am capitulat și m-am lăsat cu totul în brațele Tale și apoi Tu m-ai luat în zborul Tău și mă porți clipă de clipă. Și poruncile Tale sunt ușoare, căci ce altceva pot eu decât ca prin credință să mă abandonez clipă de clipă în brațele Tale, Tu minunatul meu Mântuitor! Și a doua taină strâns legată de prima: un om care vede are la fel de multă nevoie de harul Tău ca cel care nu vede. De obicei, noi spunem că cel care nu vede este cel încercat și că el are mare nevoie de harul Tău și de mângâierile Tale. Dar nu este așa! De un har la fel de mare are și cel ce vede! Căci darul este dar, și lipsa lui o mare durere. Dar din pricina inimii noastre bolnave orice dar este un mare pericol, și orice binecuvântare poate fi pervertită și se poate întoarce împotriva noastră. Dacă cel ce nu vede are nevoie de harul Său în primul rând pentru a putea trăi fără darul minunat al văzului, cel ce vede are nevoie în primul rând de harul Tău pentru a putea trăi cu darul văzului! Dacă Dumnezeu mi-ar vindeca vederea, problemele nu s-ar rezolva nicidecum! Am trăit o vreme în întuneric când cel rău mă convingea că cea mai mare problemă a mea este lipsa văzului, și că dacă aș vedea, s-ar încheia suferința din viața mea, problemele s-ar rezolva și aș putea trăi cu adevărat fericit, și aș putea sluji cu adevărat Biserica Domnului! O, ce mare minciună! Căci acum văd că marea problemă a fost, este și va rămâne inima mea în care zace idolatria și răzvrătirea. Căci ea mă poate îndepărta de Tine, Lumina și viața mea! dacă Domnul îmi va da văzul inima mea ar rămâne la fel de rea, și ea ar folosi imediat darul văzului pentru a mă îndepărta de Tine! O, dacă mi-ai da vedere, voi avea nevoie de harul Tău la fel de mult ca și acum! Ba chiar și mai mult, căci voi intra în provocări noi pe care nu le cunosc deloc. Acum îmi este clar cum inima mea folosește lipsa văzului pentru a mă îndepărta de Tine. Dar sigur nu aș fi la fel de vigilent față de darul văzului. Căci inima va folosi mult mai subtil darul văzului pentru a mă îndepărta de Tine. Când se folosește de lipsa văzului atacului e mai direct, și durerea mai vie mă ajută să fiu mai vigilent. Dar dacă aș vedea, inima s-ar folosi de bucuria văzului pentru a mă îndepărta de Tine. Și atunci aș fi mai puțin atent, mai puțin vigilent. Deci dacă mi-ai da vederea,

problemele mele nu s-ar rezolva. E adevărat că vechile canale prin care venea ispita vor fi închise, dar se vor deschide altele noi pe care nu le cunosc și care sunt mai ascunse și mai subtile. Deci dacă ar fi să te rog să îmi redai vederea, te-aș ruga mai întâi să îmi dai o îndoită măsură de har ca să pot purta darul vederii fără ca el să mă îndepărteze de Tine! Dar oare aș fi văzut această măreață taină dacă nu aș fi avut parte de tăcerea Ta? Cu siguranță nu! Și cel rău m-ar fi îndepărtat de Tine, fără să îmi dau seama, prin toate darurile și lucrurile frumoase pe care Tu mi le-ai dăruit și mi le-ai fi dăruit. Dar acum văd marea mea problemă și marea mea nevoie de harul Tău. Și harul Tău face ca atât darurile Tale pământești, cât și lipsa lor să mă apropie mai mult de Tine. Mai am câțiva pași de făcut din labirintul meu și în curând vechile lupte se vor încheia. Dar chiar dacă am în spate 80 de ani de umblare prin acest labirint dureros al lipsei văzului, și chiar dacă am învățat atâtea și știu că mai am doar câțiva pași de făcut, nu mă consider mai sigur pe mine ca la început, și nici nu spun că acești ultimi pași vor fi mai ușori. Căci nu sunt ca omul care a alergat mii de km și acum mai are 10 metri până la lina de final pe care o vede aproape și în spatele căruia vede pe antrenor și cupa de aur a victoriei. Pentru el ultimii 10 metri sunt o floare la ureche. Dar pentru mine nu este așa, căci inima mea este la fel de periculoasă ca în prima zi, și eu la fel de slab. Doar mi-am deschis mai mult lăuntrul ființei pentru a primi harul Tău, dar ființa mea a rămas la fel de slabă și de vulnerabilă, și acești ultimi pași vor fi grei, și voi avea nevoie la fel de mult de harul Tău ca în orice zi de umblare prin acest întunecat labirint. De aceea, bunul meu Părinte, luminează-mi și azi calea! Poartă-mă și azi prin harul Tău! Topește și azi prin dragostea Ta răzvătirea inimii mele bolnave! Du prin puterea Ta la capăt ceea ce ai început în mine prin aceeași măreață putere! Amin.

Rugăciune de căință pentru lipsa de căutare a Domnului...

CINE EȘTI TU, DOAMNE? Celelalte întrebări nu trebuie anulate, dar trebuie subordonate și topite în această singură întrebare: Cine ești Tu, Doamne? Când vei veni la Mine? Care sunt căile Tale? Ce este slava Ta? Ce este iubirea Ta? Ce se ascunde în adâncul inimii Tale? Mai auzim glasul Domnului care ne oprește din drumul nostru și ne pune mereu aceeași întrebare: cine spune sufletul tău că sunt Eu? Iată ÎNTREBAREA pe care Domnul o are pentru noi. Iată ce urmărește El cu atenție maximă clipă de clipă. El este profund preocupat de modul în care inima noastră răspunde la această întrebare. Iartă-mă, Doamne, pentru toate întrebările deșarte pe care ți le-am pus! Și ajută-mă ca de fiecare dată, în orice context sau încercare, să pun întrebarea cea bună: Cine ești, Tu, Doamne? și apoi să continui firesc: Ce vrei să fac, Doamne?

Rugăciune de pe Muntele schimbării la Față

Oare nu este așa și cu sufletul meu? O, Preabunele Mântuitor? Oare când mă cufund dimineața în Cuvântul Tău sau mă pierd în Tine în mijlocul Bisericii Tale adunate laolaltă în Numele Tău, oare nu mă duci mereu acolo sus pe munte? Oare nu Tu ești cel care îmi deschizi fereastra către cer și îmi dai gustul atât de dulce al slavei Tale? Oare nu acolo sufletul meu

simte mai profund prezența Ta și este mai ferit de iluziile deșertăciunii, de durerea decăderii și de ispitele acestei lumi? Și oare nu de multe ori îmi vine așa de greu să mă desprind de această slavă? Dar Tu mi-o descoperi tocmai ca să cobor și mai hotărât de pe munte. Căci rămân și cresc pentru eternitatea în această slavă nu pentru că te caut sus pe munte, ci pentru că te slujesc jos la poalele muntelui. Și Tu îmi dai gustul slavei nu pentru a rămâne pe munte, ci pentru a putea coborî mai hotărât la poalele Lui! Dar preaiubite Mântuitor, Tu știi ezitarea mea....căci nu mă sperie suferința care este acolo jos, ci mă tulbură că acolo jos te simt mai puțin, devin mai vulnerabil și pot păcătui din nou împotriva Ta? Nu suferința mă face să ezit să cobor, ci durerea izvorâtă din diminuarea aceluia VIU al părțiișiei cu Tine, și izvorâtă de praful păcatului care se așază pe picioarele mele. Dar înțeleg că Tu îți asumi tot acest praf în harul Tău, și că mă trimiți jos, coborând de pe munte. Căci sunt mai plăcut înaintea Ta și aduc mai multă bucurie sufletului tău când slujesc jos în pofida greșelilor și resturilor din slujirea mea, decât dacă aș rămâne sus pe munte ca să mă feresc de resturi și de greșeală. Aceasta aduce pace și liniște în inima mea. Iată că timpul a sosit. Îți mulțumesc și pentru slava degustată astăzi! Fă ca ea să nu zidească în mine pasivitatea petrină, ci hotărârea și slujirea cristică! Privind la cruce și la slavă, cobor hotărât de pe munte și mă despart de părțiișia cerească împăcat sufletește. Cobordar pentru a urca mai sus mâine, pentru ca poimâine să pot coborî și mai jos și tot așa. Cobor acum ca să pot urca întreaga veșnicie către Tine!

Rugăciune de căință

Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! (Ps. 19:12). Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei! (Ps. 139:23-24). Doamne, eu nu cunosc fisurile credinței mele! Dar știu că ele sunt, și încă sunt multe. Căci așa a fost mereu. Mereu, de atâta vreme, Tu mai scoteai dinlăuntrul meu o boală, o fisură, o zonă a necredinței pe care eu nu o cunoșteam. Și Tu îmi spui că voi fi în modelare SPRE DESĂVÂRȘIRE până la sfârșit. Deci mereu vor fi fisuri ale credinței. Cărțile încă nestudiate și aprofundate din Evanghelia Ta îmi arată și ele cu claritate că MAI SUNT multe fisuri în adâncul credinței mele. Și sunt multe. Ele erau de la început. Însă nu sosise vremea vindecării lor, căci altele trebuiau vindecate mai întâi. Doamne, care este următoarea fisură despre care vrei să mă înștiințezi? Poate deja m-ai înștiințat și eu nu am luat aminte... căci eram prea mândru sau, ca ucenicii Tăi de altădată, am trecut cu superficialitate peste acel subiect. Iartă-mă! Scoate la lumină fisura... dar așa cum știi Tu, cu blândețea și gingășia Ta! Și te rog de pe acum, ca să îmi pregătești inima și când Tu vei scoate la iveală fisura să-mi dai tot Tu smerenia și credința de care am nevoie ca să capăt vindecare. Dar să revin la fisurile mai vechi la care nu am luat aminte... Poate sunt lucruri pe care mi le-ai spus de multă vreme și de multe ori și eu, ca ucenicii, m-am întristat doar, și apoi m-am împietrit. Poate din această pricină Te-am obosit, iar urechea mea a devenit surdă la acel capitol. Tu continui prin harul Tău să lucrezi în fiecare din noi în zonele în care Îți dăm voie și Te lași limitat în noi de zonele în care încă nu îți dăm acces... Și adesea am privit la zonele în care Tu continuai să lucrezi în mine, și în loc să laud

harul Tău fără margini, consideram lucrarea Ta ca pe o validare a întregii mele ființări și a tuturor zonelor din viața mea, și astfel nu luam aminte la acele zone în care te împiedicam să vindeci și să lucrezi. Căci Tu lucrezi în noi acolo unde te lăsăm, și lucrezi mai puțin acolo unde nu Îți dăm voie prin necredința noastră... Nu este un proces de tipul ALB sau NEGRU. Când este vorba de anumite călcări clare ale poruncilor Tale, fără pocăință punctuală, Tu într-adevăr Te oprești să lucrezi în toate zonele vieții noastre. Aici este un fel de ALB sau NEGRU. Dar când e vorba de ascunzișurile inimii, de fisurile ascunse, de lucruri adânci care încă nu sunt așezate sub autoritatea Ta, procesul modelării nu mai poate fi ALB sau NEGRU, adică Tu lucrezi sau nu în noi. Aici este loc de NUANȚE. O, bunul meu Părinte, câți ani de zile, am judecat tot acest proces ca fiind ALB sau NEGRU, și nu am văzut NUANȚELE. Și cât de simplist judecam: dacă vedeam că Tu lucrezi în mine și prin mine, îmi spuneam: sunt pe deplin BINE căci altfel Dumnezeu nu ar lucra lucruri așa de frumoase prin mine. Dar, o, Doamne, Tu lucrezi așa din pricina harului Tău fără margini, și nu Te opreai să lucrezi în zonele în care ÎȚI dădeam voie, chiar dacă în mine mai erau atâta boli și fisuri, și zone în care nu Îți dădeam voie. Și cât de greu scoteai la iveală o nouă fisură, o nouă zonă în care voiai să domnești. Și cât de greu mă prindeam. Și de câte ori repetai acel lucru până începeam să îl înțeleg. O, Preaiubite și Preagingaș Sculptor, câtă răbdare ai avut cu mine... și iată că nu m-ai strivvit sub loviturile dărilor Tale! Uneori am răspuns mai repede cu credință față de înștiințările Tale. Dar alteori a fost nevoie și de eșecul mic, și de cel mare, ca să mă trezesc. O cât de ORB am fost la înștiințările Tale. Nu vreau să mai repet împietrirea, orbirea și experimentarea eșecurilor rușinoase ca să ma trezesc. Mă gândesc atent în lumina Duhului Tău ca să văd DE CE atunci nu am luat aminte la înștiințările Tale, ca nu cumva acum să fiu exact la fel cu privire la alte domenii din viața mea și cu privire la alte înștiințări ale Tale. De ce nu luam aminte degrabă la înștiințările Tale?

Cum am mai spus, **în primul rând judecam simplist procesul sfințirii: în alb sau negru.** Și dacă vedeam că Tu lucrezi frumos prin mine, mă gândeam că sunt cu totul bine în relația mea cu Tine și nu puneam în calcul că Tu lucrezi așa din pricina harului Tău. Nu mă minunam că Tu lucrezi așa de frumos în ciuda IMPERFECȚIUNILOR mele așa de mari și multe. Ci credeam că Tu lucrezi așa frumos căci eu eram așa frumos. Căci dacă aș fi fost și urât, cum ai fi putut Tu să faci prin mine lucruri așa frumoase. Și nu eram atent la imperfecțiunile mele, nu le vedeam decât cu greu, nu vedeam cât de multe și cât de adânci sunt. Perseveram să conlucrez cu Tine în zonele în care Tu deja lucrezi în mine, dar eram orb la zonele în care Tu încă nu lucrezi.

Apoi, eram prea absorbit în a face ce știam deja, și nu mai eram atent la ce nu știam încă, și nu eram atent la a învăța ce nu știam încă. Voiam să dezvolt câteva domenii în care Tu lucrezi, dar nu băgam de seamă acele multe domenii în care Tu nu lucrezi decât puțin. Dar Tu vrei să UMPLI toate lucrurile, și toate adâncurile ființei noastre trebuie făcute așternut al picioarelor Tale. Eu nu știam atunci nici cât de mare ești Tu, dar nici cât adâncă este ființa mea. Mă vedeam un vas prin care Tu lucrezi. Dar nu știam cât de complex este vasul sufletului meu, și cât de complex este procesul prin care Tu crești în mine și Te împletești cu ființa mea.

De asemenea, îmi concentram atenția prea mult asupra acțiunilor mele, asupra a ceea ce fac, și prea puțin asupra lăuntrului meu, asupra adâncurilor sufletului meu. Îmi evaluam partea de afară, dar mai puțin partea dinlăuntru. Eram atent la gânduri. M-ai învățat să fiu atent și la motivație. Eram atent și la lăuntru și știam că de acolo începe procesul sfințirii, dar nu foram adânc prin Duhul Tău în adâncul ființei mele. Priveam înlăuntru, dar priveam superficial. Nu eram atent la nuanțele spiritului, la motivațiile ascunse, la adâncurile fără margini ale inimii mele.

***Și apoi, O, Doamne, glasul Tău era la început prea dulce, prea gingaș, prea blând, ca să mă prind că este o mustare.** Când l-ai muștră pe Iuda de față cu toți ucenicii, deși ai arătat clar că el este trădătorul, nimeni din ceilalți ucenici nu a priceput. De ce? Căci aveai atâta dragoste și blândețe în glas încât era de neconceput pentru ucenici că așa se poate vorbi cu un trădător! Așa a vorbit și Duhul Tău acelor zone din inima mea în care domnea infidelitatea și trădarea față de Tine. Dar glasul era prea gingaș pentru mine ca să înțeleg severitatea muștrării! Doamne, Tu locuiești în mine, dar nu mă sufoci niciodată! Îmi dai atâta libertate, trăiești atât de discret în mine, și nu mă umbrești cu slava prezenței Tale! Tu nu mă contrângi și nu depersonalizezi și nici nu mă distrugi ca persoană sau individualitate. Mă lași atât de liber, și mă lași să înfloresc ca personalitate. O cât de discretă este prezența Ta în mine. Cât de blânde sunt muștrările Tale în prima fază a procesului în cămeruță... apoi, când nu iau aminte la blândețea lor, urmează pedepsele Tale când îngădui celui rău să mă tulbure sau când Îți ascunzi puțin Fața și eu mă tulbur, sau când nu mai aud glasul Tău dulce și sufletul meu se ofilește spre a conștientiza din nou că singura sete autentică, adevărata sete este doar setea după glasul Tău... Da, Doamne, nu cunoșteam gingășia și preablândețea glasului Tău și de aceea nu am luat aminte la muștrările Tale dulci! O, de aș lua aminte la muștrările Tale din cămeruță ca să nu mai fie nevoie să gust din asprimea pedepeselor Tale. O, dacă mi-ai da urechi duhonești, și de ai acorda spiritul meu în singurătate și liniște pentru a putea auzi glasul Tău blând. Dar sufletul meu e aspru și tulburat... cum aș putea auzi simfonia preablândă a înștiințărilor Tale? Fă liniște în adâncul meu și ajută-mă să aud cele mai fine șoapte ale Duhului Tău. De ce să fie nevoie să aud tunetul pedepeselor Tale? Nu e mai bine, atât pentru mine, cât și pentru Tine, să mă căiesc în fața șoaptelor Tale? O, dacă aș învăța din discretul și blândețea ta, ca așa să rostesc cuvintele Tale fraților mei. Să le rostesc fără să mi se audă glasul pe ulițe, fără să rup trestia frântă și fără să sting mucul care fumegă. Să le spun cum trebuie, cât trebuie și când trebuie... să predic Cuvîntul nu cu tunetul mâniei Tale ci cu blândețea Duhului Tău...*

***Și apoi, nu am luat aminte când mi-ai vorbit prin frații mei... căci glasul lor nu era așa blând ca al Tău, și totuși Tu îmi vorbeai prin ei.** Și nu am luat aminte căci mă uitam la imperfecțiunile lor, și uitam că Tu lucrezi și în mine și în frații mei în pofida imperfecțiunilor noastre. Uneori îmi vorbeai prin măgăriță, alteori prin vrăjmașii mei, alteori prin necunoscuți, alteori prin prietenii mei. Dar rămâneam blocat pe VAS, și pe imperfecțiunile lui, și nu luam aminte la înștiințarea și muștrarea care venea din partea Ta. Și totuși Tu prin ei mă înștiințai de fisurile mele și vroiai să previi căderile rușinoase spre care mă întrepam. Dar eu nu luam aminte, și pe*

Tine te întristam, dar Tu rămâneai răbdător și iubitor și după cădere când mă speriam și mă tulburam, mă luai, mă prindeai în brațe, mă strângeai la piept și mă încurajai să mă iert și să merg înainte. O, câtă răbdare ai avut și ai cu mine. Tu mă vei purta până la capăt și mă vei mântui până la capăt. Nădejdea mea este doar în îndurările Tale!

Și eram așa de precupat să am grijă de copiii Tăi încât am uitat că și eu sunt un copil care are nevoie de grija Ta. Eram atent să slujesc, să ajut, să învăț pe alții, dar nu eram atent la nevoile mele în a fi slujit, în a fi învățat, în a fi curățit.

Și apoi mă speriam de muștrările Tale... căci deși propovăduiam mântuirea doar prin har, în adâncul meu, încă doream să fiu îndreptățit prin lege și îmi puneam înconștient o neprihănire personală, care mă ajuta să mă accept și să mă iubesc, și care credeam că îmi oferă siguranța că sunt iubit de Tine. Dar muștrările Tale loveau în această neprihănire... și mă tulburam căci mi se fura temelia imaginii de sine și a iubirii Tale față de mine, temelie care era construită nu doar din încrederea în harul Tău nevăzut ci și din credința în faptele mele văzute.

Și toate de mai sus din pricina MÂNDRIEI. Zdrobește-ne, Doamne, ca să putem fi liberi. Păzește-ne de mândrie ca să ne ferești de păcate mari!

Și acum, mă rog să mă ajuți să nu mai repet greșelile din trecut ci să fiu un ucenic neîncăpățânat care este gata să primească toate muștrările Tale, care este gata în fiecare zi să recunoască în el însuși o nouă fisură.

Și revin la cererea pe care Ți-am făcut-o mai înainte. Dacă sunt zone în care Te împiedic de ani de zile să crești, în care s-a depus multă piatră, și în care sunt orb și surd, Te rog să Te înduri, și acolo să revii cu mustarea Ta. Vino din nou acolo, a mia oară, Știu că te-am obosit prin încăpățânarea mea... dar răbdarea Ta este fără margini... mai vino odată cu mustarea Ta și ajută-mă să o văd, iar când o voi vedea ajută-mă să o primesc ca pe cea de mai de preț comoară, ajută-mă să mă închin în fața ei, să o iubesc, să îi sărut picioarele străpunse de încăpățânarea mea și să o las să aducă vindecarea de care am atâta nevoie. Căci muștrarea Ta vine de la Tine! Și dacă Tu ești preaiubitul meu, TOT ce vine de la Tine trebuie iubit, cinstit și îndrăgit, căci vine doar din dragostea Ta. Iubește-mă și muștră-mă din nou! Și voi iubi mustarea ta, căci mustarea Ta ești chiar Tu! Nu mă mai tem de muștrările Tale căci Tu m-ai zdrobit atât de mult încât să văd profunzimea harului Tău, pe care încă Îl cunosc așa de puțin.

Rugăciune de mulțumire pt îngerii păzitori

Dragii mei îngeri, voi care ați fost trimiși de Tatăl meu de la conceperea mea în pântecul mamei să vegheați asupra mea, nu vă cunosc, dar știu că sunteți mereu lângă mine și că și prin voi, Tatăl Meu mă protejează. Acum nu ne este îngăduit să vorbim, să comunicăm, sau să avem părtașie. Doar prin revelație divină acest lucru e posibil, așa cum a fost cu Ioan când a primit revelația Apocalipsei. Dar aceste momente sunt hotărâte doar de Tatăl. Și nu cred, nu știu dacă în această viață Tatăl mi-a hotărât astfel de momente. Părtașia mea e cu El, rugăciunile mele sunt

îndreptate către El, și chiar acum, mă adresez de fapt Lui, chiar dacă îmi imaginez că aș vorbi cu voi. *Tată drag, spune-le îngerilor mei, de pe acum un mare mulțumesc din partea mea. Știu că nu a sosit încă vremea, dar Tu mă înveți să fiu recunoscător și vaselor prin care Tu lucrezi către viața mea. Căci Tu ești singura Sursă a tot ceea ce primesc frumos și bun. Iar Ție îți place să Te reverse prin diferite vase pe care să le prețuim. Și la fel cum le mulțumesc fraților prin care Tu m-ai adăpat, așa se cade să mulțumesc și îngerilor Tăi. Și pentru că eu nu pot face acest lucru, Te rog, fă-l Tu pentru mine. Și spune-le că Tu mă înveți ca de fiecare dată când îți spun mulțumesc să mă gândesc și la aceia prin care Tu lucrezi pentru mine. Deci când vor auzi rugăciunile mele de mulțumire către Tine, să știe că îi voi avea și pe ei în gând. Căci așa se cade în Împărăția Ta. Nu știu ce înseamnă acest gând al meu în Împărăția Ta, dar cred că nu îi poate decât bucura. Tu nu ne îndemni să comunicăm cu îngerii, dar ne vorbești în Cuvântul Tău despre îngerii Tăi. Deci Tu VREI ca noi să știm de ei și de rolul lor. Puteai să ne ascunzi existența lor și să lucrezi și prin ei. Căci în cele din urmă Tu lucrezi și puteai lucra și fără ei către noi. Dar Tu vrei să știm că acum și aici lucrezi și prin ei pentru protecția noastră. Mulțumește-le deci din partea mea, și spune-le că în curând le voi putea mulțumi și eu.*

Rugăciune de căință

O, Doamne, dacă am ști cât de mult ni s-a iertat! Când vom ajunge la capăt, și Tu ne vei arăta cât de MULT RĂU s-a făcut prin noi în Biserică și lume, și cum harul tău ne-a iertat, a atenuat consecințele răului produs de noi, a vindecat poate în ani de zile rănilile făcute de neveghearea noastră în inimile fraților.... și noi nici măcar nu am știut, nici măcar nu am spus un „Iartă-mă”, sau un „Mulțumesc!”. Noi am adormit liniștiți, și ne-am înfățișat bucuroși la Templu stând în picioare și bucurându-ne că nu am fost ca acei frați care și-au mânjit dosarul cu păcate mari, rușinoase, vizibile. O, iartă-ne, Doamne! Ai milă de noi! Iartă-mă pentru multele păcate pe care nu le cunosc! Iartă-mă pentru toate semințele răului pe care diavolul le-a semănat în inimile fraților mei prin nevegheările mele. Iartă-mă pentru rănilile și pagubele produse în adâncul inimii fraților mei pe care nu le-am conștientizat. Stau cu fața la pământ în fața Ta. Mă bat cu pumnul în piept. Îmi înghit lacrimile și suspinările. Și nu îndrăznesc să privesc în sus. Inima poate rosti doar aceste cuvinte. Ai milă de mine, păcătosul!

Bine spune Pavel în 2 Cor cap.5, că toți cei credincioși se vor înfățișa înaintea scaunului Tău de judecată și vor primi RĂSPALATA nu doar pentru binele făcut, ci și DUPĂ RĂUL făcut. Chemarea nu este doar să facem mult bine Bisericii Tale, ci și cât mai puțin RĂU. Oare câte sfaturi greșite, predici dezechilibrate am rostit? Oare de câte ori nu m-am grăbit să îmi dau cu părerea în lucrurile pe care nu le cunoșteam? Și atunci, ce este de făcut? Să nu mai fac nimic, pentru că oricum voi face și rău? Dar dacă nu fac nimic pentru Biserica Ta, atunci chiar prin aceasta fac un și mai mare rău. Și atunci? Două lucruri mă ajută să continui slujirea în Biserica Ta. Primul este să te IMPLOR cu lacrimi fierbinți în fiecare dimineață, în fiecare clipă, înaintea fiecărui sfat, înainte fiecărui grup de casă, înaintea fiecărei predici sau conferințe, ca prin Duhul Tău Cel sfânt să îmi dai atunci și acolo de sus Lumina de care am nevoie și pe care nu o

găsesc în mine, pentru a ști ce să spun și cum să spun... Și apoi, după fiecare predică, sfat, slujire, să cad la picioarele Tale și să îți spun: Iartă, Doamne, răul manifestat prin accentele mele greșite, prin ce este încă fals și dezechilibrat în învățătura pe care o dau! Iartă și atenuează impactul cu harul Tău nemărginit. Toată nădejdea mea este doar în îndurările Tale fără margini. Doar aceste îndurări îmi dau curajul să continui slujirea în Biserica Ta. Nu vreau să mă opresc, și nici să disper. Înaintez liniștit. Dar nu vreau ca liniștea aceasta să izvorască din ignoranță și din încredere în mine, ci din cunoașterea îndurării Tale fără margini față de noi, care se revarsă peste noi clipă de clipă. Cât de mult mi-ai iertat, și cât de MULT îmi ierți! De aceea, te voi iubi mult!

Dorința inimii pentru Glorificarea Numelui Domnului!

Doamne, Îmi doresc să te iubesc cât se poate de mult și să renunț la tot ce se poate renunța. Dar oare te pot iubi măcar o clipă sau pot renunța la ceva fără Tine? Oare nu chiar gândul de a Te iubi este tot gândul Tău care izvorăște din iubirea Ta față de mine? Și oare iubirea pe care ți-o port nu este de fapt tot a TA? Nu pot nimic fără tine. De aceea, îmi doresc să primesc prin credință TOT ce mi-ai rânduie Tu! Îmi doresc să primesc harul pe care l-ai rânduie vieții mele, să îți slujesc după planul Tău cu viața Mea, să Te iubesc cu iubirea pe care mi-ai orânduie-o tu înainte de a fi lumea. Pot doar să primesc, și chiar și aceasta doar prin harul Tău. Și îmi doresc acest lucru nu pentru o răsplată, ci în primul rând pentru că așa se cade, pentru că Tu meriți, pentru că așa e normal, firesc, și nu mi-aș putea concepe existența altfel. Știu că în marea Ta generozitate mă vei răsplăti cu Tine Însuși, și Tu te simți onorat să dorim mai mult din Tine, iar inima noastră tânjește și ea mai mult după Tine. Dar mai presus de răsplată, glorificarea Numelui Tău prin propria mea răsplătire din ziua aceea să-mi fie țelul alergării mele. Și îmi mai doresc două lucruri, alături de acesta. Primul este ca după ce voi primi tot ce Tu mi-ai rânduie și te voi fi iubit mult de tot, să fiu față de sfinții Tăi cel care te-a iubit cel mai puțin. Îmi doresc ca toți frații Mei să te iubească mai mult decât te iubesc sau te-am iubit eu, și să primească o răsplată mult mai mare decât a mea. Căci așa va fi glorificat mai mult Numele Tău. Și dacă cei din pildă ar fi făcut să strălucească mai mult frumusețea Gospodarului dând și dinarul lor celor mai de pe urmă, așa vreau să fac eu. Acum e vorba de cel de al doilea lucru. Dacă Numele Tău este glorificat prin faptul că ne dai nouă celor răzvrățiți o răsplată mai mare decât îngerilor care nu s-au răzvrătit, oare nu va putea El fi glorificat prin faptul că vei da o răsplată mai mare sfinților care Te-au iubit mai puțin? De aceea, răsplata din dreptul meu o pun înaintea Ta, să o dai cui dorești, să o dai celor veniți mai pe urmă, pentru slava Ta și nu a mea. Răsplata mea o pun înaintea Ta. E a Ta de fapt, nu e a mea. Știu că Tu vei răsplăti fiecare după credințioșia lui...așa ai hotărât. Și e decizia Ta. Dar mie mi se cade să fac ce au făcut bătrânii din Apocalipsa: să arunc cununa primită de la Tine în fața tronului Tău ca să faci ce vrei cu ea: căci e a Ta întru-totul, căci robul Tău este un rob netrebnic! A Ta și doar a Ta, și deloc a mea, să fie slava în veci de veci! Amin.

Rugăciunea unui părinte

Dar dacă în fiecare dimineață, în pofida rodirii reale din noi care este mai mare decât în celălalt, ne-am ruga: *Doamne, stau înaintea astăzi ca părinte. Să-mi iubesc copilul așa cum m-ai iubit Tu...Să înțeleg unicitatea acestei zile...taina ei și să o dezleg...să înving egoismul din mine.... să înțeleg cum îl pot iubi azi, cum îl pot sluji azi...și să nu-i fac rău prin bolile din mine....să continui propria vindecare fără a-l răni...Doamne, e prea mult pentru mine! Mă simt total neputincios. Avem nevoie disperată de harul tău: de viața Ta ca să se reverse prin mine mai mult decât ieri, și de sângele Tău ca să acopere și să atenuze limitele mele care nu pot fi mărite peste noapte, și care deci vor marca și ziua de azi!*

Rugăciune de căință

Doamne, iartă-mă pentru toate suferințele și riscurile izvorâte din iubire pe care nu mi le-am asumat. Sunt laș și slab și inima mi se ghidează după acest principiu prea generalizat: cât mai puțină suferință în orice context! Am preferat să mă ascund sub faptele iubirii decât să urmez modelul iubirii Tale. Dar văd că Tu mă vindeci... și-mi dau seama că doar după ani de zile de umblare cu Tine pot să înving acest principiu monstruos. L-am purtat în mine ca pe un prieten drag care mă ghida în labirintul vieții. Dar acum îmi dau seama, în lumina iubirii Tale că este un monstru de care trebuie să fie eliberat. Tu ești cel ce mă vindeci...Tu ești cel care mă iei de mână și iubești prin mine. Iubirea Ta nu se teme de suferință. Prin această iubire și doar prin ea pot să fiu vindecat. Iubirea mea e lașă. A ta e curajoasă! Iubirea ta e demnă. A mea este e lipsită de demnitate. Iubirea e totală și până la capăt. Nu mă pot strădui mai mult. Nu-mi pot schimba felul de a iubi. Nu am nevoie să-mi îmbunătățesc iubirea. Am nevoie de un altfel de iubire, de o iubire care-mi este străină și care poate veni doar de sus. Am nevoie de iubirea Ta. Nu pot decât să o cer și să aștept.

Contemplare în fața măreției Mântuitorului

Sunt pierdut în frumusețea cerului...pământul îmi este străin...Îmi este greu să cobor de pe muntele Schimbării la Față...Dar nu a sosit vremea...Dă-mi, Doamne, putere să aștept și azi...Frumusețea slavei viitoare mă paralizează...mă face să îmi pierd răbdarea și așteptarea devine din ce în ce mai grea...devine un chin care-mi ostenește vloga sufletului....Dar Tu încingete-Te ca un viteaz și vino-mi în ajutor! Întărește pe robul tău! Dă putere minții lui să poată purta povara frumuseții slavei viitoare și chinul dorului de cer...Mi-e scârbă de dizarmoniile din mine...de urâtenia mea și a relațiilor mele cu semenii din jur...Îmi este groază de tot întunericul acestui pământ. Am ajuns o povară pentru mine însumi...și nu mă mai suport...tot trupul sufletului meu e plin de viermii egoismului și al individualismului...al înstrăinării de cer și de ceilalți...Vreau să fac binele! Vreau să urmez armonia divină de sus...dar văd în trup o altă lege care se luptă împotriva legii primite de mintea mea.O, nenorocitul de mine, Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse Ție, prin Fiul Tău Isus Hristos pe care L-ai înviat din morți prin slava Ta! Dă-mi, Doamne și azi...doar

azi...să-mi port povara trupului plin de viermi...adu-mi aminte că viața aceasta e tot de la Tine...că este un preț de sânge pentru fiecare zi...că istoria eternității se scrie ACUM, că frumusețea Miresei de la Nunta Mielului se plămădește ACUM și AICI...prin zbaterile sufletului însetat de cer și totuși atât de lipit de țărână...readu-mă în PREZENT și vorbește-mi despre ACUM și AICI...aș vrea să uit ce am văzut în viitor ca să pot să văd din nou prezentul...ca să trăiesc acum și să nu rămân pierdut în timp...

Rugăciune de căință

O cât de greu este să predici harul! Dar dacă nu predici harul, cultivi FĂȚĂRNICIA! Nu este alternativă în Biserică! Legalism versus har, transformare prin har versus fățarnicie! Mă simt nevoit să îmi cer iertare Domnului pentru am verbalizat HARUL predicând FĂȚĂRNICIA! *Nu am știut, Doamne, ce să fac cu înălțimea standardelor poruncilor Tale! Nu știu ce să fac cu discrepanța dintre viața mea și idealul poruncilor Tale! Și am ales negarea adesea... și vrând nevrând am transmis acest lucru și fraților mei. Mi-a fost teamă să mă fac vulnerabil și am ascuns adesea harul care lucra în mine. Iartă-mă! Dar și vindecă-mă. O, Doamne!*

Rugăciune pentru vindecare

Doamne, știu că sunt putred de bolnav. Greșeala nu mă miră. Curăț-o prin sângele scump al lui Isus și ajută-mă să nu o mai fac pentru gloria Numelui Tău. Dar dacă ea este menită să îmi descopere o nouă boală ascunsă în mine, un nou domeniu din inima mea pe care tu îl revendici, te rog arată-mi, deschide-mi ochii să văd boala, să văd rădăcinile ei, să văd cum s-a dezvoltat în mine, greșelile pe care deja le-a generat de multe ori și pe care eu nu le-am conștientizat. Îndură-te de mine și arată-mi urâciunea acestei boli. Și Îți mulțumesc că EȘTI la lucru în viața mea. Că mă scoți din nou din orbire și mă ajuți să conștientizez o nouă boală. Îți mulțumesc că nu ai obosit să lucrezi în mine chipul Tău! Îți mulțumesc că nu te mulțumești cu puțin din mine, ci vrei să crești în mine, să umpli o nouă cameră moartă din inima mea cu slava ta și viața ta! Nu e motiv de întristare, ci de bucurie, de sărbătoare. Bucuria nu se întemeiază pe iluzia unei vieți sănătoase fără greșeli, ci pe perfecțiunea și frumusețea Ta! Mă bucur în Tine și mă bucur de modul desăvârșit în care lucrezi în mine! Nu mă pot bucura de desăvârșirea mea, dar mă pot bucura de modul desăvârșit în care Tu lucrezi în mine. Mulțumesc că mă trezești din somn. Că nu mă lași să mă plafonez, că vrei ză mă cureți ca să rodesc mai mult! Arată-mi deci acea boala urâcioasă. Căci nu îmi mai este teamă de Anachimii din mine și nici de cetățile lor întărite. Ei nu mă mai sperie nici prin acuzele lor mincinoase nici prin puterea lor de a mă robi. Căci de-abia aștept să mă lupt cu Anachimii acești noi boli. Căci vin în Numele Tău, căci vin împuternicit de moartea și de viața Ta! Sângele tău curat va închide gura oricărui acuzator, iar puterea vieții Tale va pune pe fugă orice lanț al robiei! Știu că nu voi câștiga din prima. Știu că acești Anachimi mă vor mai trânti la pământ, știu că vor fi și înfrângeri și bătălii pierdute, dar știu că tocmai prin ele voi învăța să accesez puterea harului Tău în acest domeniu nou al vieții mele și știu că până la urmă Tu vei câștiga războiul pentru mine. Eu doar mă voi ascunde prin credință în Tine și voi privi cum vei alunga pe acești Anachimi spre vindecarea mea și slava

Numelui Tău! De ce m-aș teme de o nouă boală, de o nouă cetate întărită? Căci Tu ești cu mine! O boală deci va ieși la iveală. Știu că înseamnă noi greșeli, dar sunt greșelile ce izvorăsc din boală și nu acelea care ar oglindi o complacere a mea în păcat. Veniți greșeli, ieșiți la iveală slăbiciuni, arătați-vă o, neputințe ale sufletului meu, ieșiți la lumină din adâncimile sufletului o, boli urâcioase! Căci nu îmi mai este teamă de voi, nu îmi mai este teamă de greșeală, căci Hristos mă eliberează de minciuna neprihănirii personale! Acuzele voastre nu mă mai fac să roșesc și să disper. Puterea voastră de a repeta greșeala în viața mea nu mă mai intimidează. Căci El e cu mine! El mă spală cu sângele Său, mă ascunde în neprihănirea Lui. El mă va asculta în ziua necazului, El îmi va veni în ajutor, El nu va disprețui rugăciunea celui cu sufletul măhnit și zdrobit. O, boli și slăbiciuni ascunse, care m-ați chinuit atâția ani, care ați chemat negarea în inima mea, care m-ați făcut să mă îndoiesc de faptul că Îl iubesc pe Domnul meu, ieșiți la iveală și arătați-vă din adâncul ființei mele. Sunt în brațele Domnului, nu mai sunt singur. Nu mai încerc să mă lupt singur împotriva voastră! Acum sunt în brațele Celui care a murit și care a înviat pentru mine! Și nu voi mai pleca capul în jos, nu mă voi mai rușina când vă voi privi, nu voi mai închide ochii. Ci vă voi privi DIRECT în ochi. Voi prin ADÂNC spre URĂCIUNEA voastră și voi chema puterea Evangheliei ca să lupte cu voi. Și vă spun un lucru: De această dată veți pierde! De aceea mă bucur încă de pe acum, căci întrezăresc deja vindecarea minunată pe care puterea Evangheliei o va aduce în mine în curând!

Rugăciune pentru vindecare

Mă rog ție Doamne să mă păzești de mândrie ca să mă izbăvești de păcate mari. Să mă izbăvești de mândria care neagă bolile din mine și care mă orbesc să nu văd ziua cercetării tale. Și atunci voi fi scutit de acele trânte dureroase care pot lipsi acum din procesul vindecării. Ajută-mă mereu să cunosc ziua cercetării mele. Și când o voi cunoaște, Îți voi spune: Da, sunt bolnav... nu lăsa vrăjmașul să folosească boala mea ca să mă trântesc la pământ. Amână atacurile sale. Dă-mi timp să mă vindec, să mă căiesc, să fiu vindecat. De-bia apoi să vină ziua cea rea, ca să pot sta în picioare spre gloria Ta!

Rugăciune în fața înfrângerii și a izbăvirii

Doamne, te-am așteptat, am răbdat atât de mult, dar Tu nu ai venit. Tu ai întârziat. Presiunea a fost prea mare și până la urmă am cedat. Puterea întunericului m-a tăvălit și trântit jos și m-am lepădat de Tine, Cel PreaÎnalt. De ce nu ai venit când eram în nevoie? De ce nu ai venit mai devreme, căci atunci nu aș mai fi căzut, nu m-aș mai fi lepădat de tine...nu aș mai fi murit. Și acum când sunt căzut, rănit, și înfrânt...ce rost mai are să vii? Am tot așteptat izbăvirea, dar nu am făcut ce trebuia să fac pentru a avea parte de izbăvirea Ta, adică să-ți rămân credincios. Eram credincios și Te așteptam, dar acum sunt înfrânt de necredință... Ce rost mai are să vii? Ce rost mai are izbăvirea când eu sunt înfrânt, căzut și învins de necredință? Căci izbăvirea avea sens când Își eram credincios, căci izbăvirea e promisă celor ce cred. Dar acum sunt doborât de necredință. Ce rost are să mai vii? Nu mai veni, căci nu ai venit când aveam nevoie, nu ai venit când mă puteai încă izbăvi. Ai venit prea târziu, deci nu mai veni

deloc. Eu am murit deja, eu nu mai sunt. Venirea Ta nu mai poate schimba nimic, nu mai poate aduce salvarea pe care ar fi adus-o dacă ar fi venit mai devreme. De ce ai întârziat așa de mult? De ce nu ai venit când încă mă mai puteam opune presiunii de a renunța la Tine? Ce frumos ar fi fost....Tu ai fi venit la vremea potrivită, eu m-aș fi bucurat, și nu m-aș mai fi lepădat de Tine în fața slujnicei, nu aș mai fi jurat în fața unor necunoscuți că nu Te cunosc.... Dar acum m-am lepădat de Tine, am rupt legământul... De ce să mai vii?

După înviere....

Acum știu, acum văd, acum cred. Știu de ce ai întârziat...știu de ce nu ai venit la vremea potrivită, știu de ce m-ai lăsat să cad și să cedez presiunii Ispititorului. Spuneam că te iubeam, dar iubirea de Tine era împletită cu iubirea de mine. Spuneam că trăiesc pentru Tine, dar trăiam în ascuns pentru mine. Spuneam că trăiesc prin Tine, dar trăiam în taină încrezându-mă în mine. Credeam că îți eram credincios, dar în fiecare zi mă lepădat de Tine prin iubirea de sine fără să îmi dau seama, fără să își cer iertare măcar. Dacă ai fi venit, m-ai fi găsit de fapt necredincios. De aceea nu ai fi venit, de aceea ai întârziat... Luptam cu ispita în Numele Tău, dar fără să știu luptam prin mine și nu prin puterea Ta. De aceea am cedat, de aceea nu am putut suporta presiunea ceasului întunericului, căci eul meu încă trăia. Și Tu ai întârziat și nu ai venit la vremea potrivită ca eu să cad, ca eu să fiu frânt, ca eu să mor...și am murit, și toate visele mele au murit odată cu mine, și toate speranțele au murit, și toate credințele mele despre mine au murit și ele....am murit, am fost îngropat de viu...am simțit cum tot sângele sufletului meu se varsă fără încetare și curge până când nu mai rămâne strop de viață în mine. Și am simțit cum sufletul meu a fost pogorât în adâncimea pământului... am simțit pământul rece al deznădejdiei cum acoperă întreaga ființă a mea...Da, am murit...Mi-ai frânt puterea în drum. M-ai zdrobit de tot și nimic din mine nu a mai rămas viu....Iată de ce ai întârziat, iată de ce nu ai venit la vremea potrivită...ca eu să mor, să mor de tot....ca eul meu să moară, ca sinele meu urâcios și perfid să fie demascat și să fie răstignit fără milă, ca de-abia apoi să pot învia cu Tine, în Tine, ca de-abia apoi Tu să poți trăi în Mine, ca de-abia apoi să pot lupta cu puterea Ta și să îți fiu cu adevărat credincios...Și am murit...și au trecut 3 zile și trei nopți....și atunci când toate speranțele mele cu privire la mine au murit am simțit o adiere de viață, o adiere de speranță...Speranță!? Dar toate speranțele au murit. Nu mai este nici o nădejde pentru mine....Da, speranță...dar e altfel de speranță, una străină, și totuși care-mi pare atât de cunoscută...Când speranțele mele cu privire la mine au murit, atunci au înviat speranțele Tale cu privire la mine. Speranță, da! Dar o altfel de speranță. E o nouă viață. E cu totul altceva.... Da, acum izbăvirea poate veni....căci am murit. Da, acum izbăvirea are sens....căci am fost frânt. Da, acum izbăvirea poate aduce viață, căci am fost zdrobit. Îți mulțumesc, Domne, că ai întârziat așa de mult...Îți mulțumesc că nu ai venit la vremea potrivită! Îți mulțumesc că nu ai venit pe când încă trăiam...îți mulțumesc că nu ai venit pe când încă mai puteam să lupt! Îți mulțumesc că m-ai părăsit, îți mulțumesc că mai lăsat în mâinile vrăjmașilor, a unor vrăjmași mult mai puternici decât mine...Îți mulțumesc că m-ai lăsat să mor, îți mulțumesc că ai întârziat așa de mult! Îți mulțumesc că nu ai venit când sângele mi se scurgea din trup, îți mulțumesc că nu ai venit când trupul mi-a fost pus în mormânt, îți

mulțumesc că nu m-ai izbăvit când doar jumătate din trup îmi era acoperit cu țărână, îți mulțumesc că nu ai venit când mai rămăsese un strop de viață în mine, îți mulțumesc că nu ai venit înainte ca puterea să fie zdrobită de tot, de tot. Tu ai întârziat ca eu să mor...dar fără moartea mea ce sens ar mai fi avut venirea Ta?

Rugăciunea ucenicilor în Ghetsimani (ce ar fi trebuit să o rostească):

Petru s-ar fi putut apropia de El și să-I spună: Doamne dacă Tu spui că ne vom lepăda de Tine, așa este. Învață-ne deci ce să facem ca să nu ne lepădăm, arată-ne unde este fisura, unde sunt punctele vulnerabile în care cel rău va lovi fără millă! Nu ne lăsa, Doamne, ci învață-ne să luptăm nu prin noi înșine, ci prin puterea lui Dumnezeu!

Iar în Ghetsimani, Ioan I-ar fi putut spune: Doamne, sufletul Îți este tulburat și întristat. Spune-ne...cu ce Te putem ajuta? Ce putem face pentru Tine? Ce anume să ne rugăm pentru Tine?

Iar Iacov ar fi putut continua: Doamne, nu înțelegem de ce trebuie să treci pe aici, de ce alegi acest drum. Dar știm că Tu ești Adevărul și că Tu toate le faci pentru binele nostru și al celor din jur. Fără să înțelegem de ce, totuși Te încurajăm să mergi înainte. Și dacă, Doamne, e cu puțință ca noi să murim în locul Tău, spune-ne și dă-ne puterea să mergem pe acest drum.... Dar dacă nu e cu puțință, nu putem decât plângând să își șoptim cu lacrimi în ochi: Mergi înainte, mergi pe mâna Tatălui până la capăt! După cum noi mergem pe mâna Ta, mergi și Tu pe mâna Lui. Tatăl Te iubește, Tatăl este cu Tine, Tatăl va împlini toate promisiunile pe care Ți le-a făcut. Ce este scris trebuie să se îplinească. Este scris că Mesia va suferi...nu știm de ce, dar așa stă scris. Mergi pe mâna Tatălui, dar nu uita că tot scris stă faptul că Mesia va fi înălțat, va fi mângâiat, va lua prada cu cei mari, va fi numit Mare Preot la dreapta mării, va primi de moștenire marginile pământului, va pedepsi pe vrăjmașii Domnului și va aduce binele și pacea pe pământ! Privește spre promisiunile Tatălui. El va împlini ce a promis. El nu Te va uita. El a împlinit ce a promis lui Avraam, lui Iosif și lui David. El și-a împlinit toate promisiunile față de Israel. El este credincios. El nu este om ca să mintă și nici fiu al omului ca să-I pară rău...Oare ce a promis lui David nu va împlini? Da, va împlini toate promisiunile față de robul Său, David! Nădăjduiește în Domnul și El te va izbăvi. Nu e sfârșitul aici. Căci vei învia. Scriptura o spune, Tu însuși o spui. Te așteptăm peste trei zile în Galileea. Nu e sfârșitul, nu e finalul poveștii, sorta nu se încheie pe cruce...Învierea e finalul, slava e ținta!

Rugăciune în fața crucii și a puterii Lui Isus

O, Doamne, cât de grea este crucea mea. Nu este o cruce de o zi, sau de o clipă, ci o cruce de ani de zile. Ce întunecat este labirintul meu. Și este un labirint lung și rece, și capătul nu se vede nicicum. Povara crucii este atât de grea încât adesea îngenunchiez sub povara ei și-mi plec privirea în pământ. Simt că îmi pierd puterile și că toate speranțele au murit. Simt neputința, slăbiciunea, și tot ce e mai rău din mine iese cu furie la suprafață. Adesea, povara

crucii și intensitatea suferinței mă duce la greșeală. Sub povara crucii rănesc pe cei dragi, sub povara crucii gândul răzvrătirii se naște în inima mea. Crucea e atât de grea încât uneori îmi pare imposibil să mai fac un pas. Crucea este atât de grea iar ce iese din mine sub povara ei atât de urât încât am ajuns să-mi urâsc viața în această lume. Rana este adesea atât de adâncă încât nu mai văd vreo speranță de vindecare. Adesea moartea sufletului este atât de profundă sub povara crucii încât nu mai întrezăresc vreo speranță de înviere. Tăcerea Ta este atât de puternică încât îmi zdrobește oasele. Și totuși... din umbră, din nevăzut, suflarea Ta de viață îmi dă putere să mai fac un pas, să mai pășesc o zi, să mă ridic din nou, să mă căiesc din nou... și pășesc înainte spre necunoscut. Tu mă ajuți să pășesc pe acest drum. E drumul hotărât de Tine, e drumul sfânt al crucii. Și deodată îmi aduci aminte, îmi aduci aminte din nou și din nou că la slavă se ajunge doar prin cruce, și atunci zâmbesc din nou, și atunci îmi conitnui ruga și-Ți spun din nou:

Cât de mare este crucea mea! Cât de clar este că Tu ești la lucru în viața mea, că Tu nu m-ai uitat, că Tu nu m-ai părăsit! Cât de grea este crucea mea! Cât de nemărginită este gloria pe care tu vrei să mi-o dăruiești! Cât de întunecat este labirintul meu! Cât de luminoase sunt visele Tale pentru viața mea! Cât de adâncă e rana ce mi-o faci! Cât de profundă e vindecarea ce-o lucrezi în mine! Cât de lungă este valea plângerii! Cât de important este rolul pe care Tu mi-l dai în planurile Tale! Cât de ostenit sunt sub povara crucii! Cât de mult mă prețuiești, cât de mare este bunătatea Ta care nu m-a lăsat să mă amăgesc cu slava deșartă și trecătoare a unei vieți împlinite ci mă cheamă la slava eternă ce izvorește dintr-o viață de neîmpliniri, de pierderi și de nereușite! Crucea m-a lovit fără milă, și fără rest! Tot sângele din suflet mi s-a scurs, și tot trupul îmi este plin de răni! Cât de mare e iubirea Ta pentru mine! Ea este totală și fără rest! Ea se varsă toată către mine, și toată ființa mea este acoperită cu iubirea Ta! Ajută-mă să sorb paharul până la capăt! Ajută-mă să rămân în iubirea Ta până la capăt!

O vie dorința de a trăi prin credință spre Gloria Celui Viu!

Doamne, ascunde de mintea mea gloria rolului meu în planul Tău! Doamne, nu-mi explica toate situațiile prin care trec, nu-mi arăta folosul lor, nu-mi arăta prea mult cum sunt o pricină de binecuvântare pentru alții. Nu-mi deschide cerul și nu-mi arăta nici încântarea îngerilor și nici semnificația eternă a rolului meu în planul Tău. Lasă norii să vină, să se adune din nou pe cerul meu, pentru ca să strălucească spre gloria Ta credința. Se cade ca în fiecare zi să-mi pară o nespuse nebunie că merg pe mâna Ta. Se cuvine să iau decizia de accepta crucea în fiecare zi. Și totuși... când norii vin din nou, e așa de greu și adesea îmi pare cu neputință să mai fac doar un pas înainte. E ușor să vorbesc, e mai greu să trăiesc... De aceea, când vezi că credința-mi slăbește și obosește, îndură-Te și deschide-mi din nou o crăpătură de cer ca văd gloria Ta în rolul pe care mi-l dai... îndură-Te de mine și mângâie-mă în fiecare zi lăsând ca adierea cerului să-mi învioreze credința... ai milă de mine și încurajează-mă nespuse prin lucrurile frumoase pe care Tu le crești în cei pe care-i slujesc... Dar de ce îți spun eu toate acestea? Căci Tu știi cât să lași norii pe cerul meu, și cât de mult sau puțin să-l lași senin sau să

deschizi fereastra către gloria viitoare... dar toate acestea le spun de fapt pentru mine, pentru inima mea bolnavă, pentru a accepta și azi norii întunecați ce sunt aduși ca să pot glorifica din nou Numele Tău prin taina de a crede împotriva oricărei nădejdi, prin taina de a merge pe mâna Ta mereu!

Setea inimii după părtășia cu El, mai mult decât izbăvirea fizică...

Învață de la Hristos! Învață să fii Rege! Viața ta va fi plină de labirinturi dar și de ieșiri din labirint. În următorul labirint, când îi simți capătul, dar puțin înainte de capăt, nu rata momentul, ci fii rege rugându-te astfel:

Doamne, cât de dor mi-a fost de Tine! Nu problemele mele nerezolvate, nu împotrivirea oamenilor, ci faptul că te-am simțit mai puțin, faptul că nu Ți-am mai auzit cu claritate glasul și că întunericul și glasul batjocoritorului mi-a tulburat părtășia cu Tine... iată marea și adevărata greutate a labirintului. Dar acum Tu ești aproape, izbăvirea și răsplătrile sunt în mâinile Tale! Simt deja adiera prezenței Tale și sufletul meu se înviorează, înviază, înflorește din nou... Mi-e sete, mi-e dor de Tine! Ce greu e fără să Ți simt prezența! Dar acum ești aproape, și lacrimile ce se scurg încă pe obraji sunt printre ultimile! Și mă gândesc la bucuria Ta în ziua în care-mi vei scoate sufletul din groapă. Mă gândesc la faptul că suferința Ta pentru labirintul meu se va încheia. Ajută-mă ca în ultimii pași ai labirintului să împlinesc tot ce trebuie împlinit din planul Tău pentru viața mea și să ascult în amănut de voia Ta. Acum la capătul labirintului vreau ca grija mea să nu fie să ies mai repede din labirint, ci să împlinesc toate poruncile Tale de la capătul labirintului.

Acum la capătul labirintului, nu am de ce să mă plâng, nu am ce să-Ți reproșez, ci pot doar să mă înfățișez ca un rob umil înaintea Ta și să-ți spun că s-a isprăvit, că Ție îmi încredințez întreaga viața și aștept cu nerăbdare următoarele Tale porunci, aștept cu liniște următoarele labirinturi în care Tu mă vei trimite.

(Extras din Ev. după Matei)

Rugăciune de căință

Doamne, iartă-mă, când nu am știut să reacționez când am auzit vești triste despre soarta poporului Tău... iartă-mă când nu am suspinat, când am rămas indiferent, când am judecat, când am spus: dar eu nu am căzut... Iartă-mă pentru situațiile când nu mi-am despuiat hainele când am auzit că Templul tău a fost cotropit de vrăjmaș. Iartă-mă pentru momentele când nu am scris un cântec de jale când am aflat că Unsul tău a fost răpus pe câmpul de luptă. Iartă-mă pentru situațiile în care nu am jelit pe cei căzuți în luptă, când nu mi-am tulburat inima când am auzit de căderea cetății care purta Numelui Tău. Iartă-mă căci de multe ori am fost nebun și mândru ca Moab și Amon. Iartă-mă și nu-mi fă după fărădelegea mea, ci după marea Ta bunătate. Nu-mi transforma sufletul într-un pustiu etern, ci iartă și vindecă Tu inima mea mândră și bolnavă.

De dragul Tău...

În ziua aceea, Domnul nostru drag, pământul va fi plin de slava Ta și de neprihănire. Nu va mai fi nimeni care să întristeze inima Ta prin păcat sau minciună. Îți vom sluji doar Ție într-un gând și inima Ta nu va mai fi obosită de păcatele noastre. Nu va mai fi suferință sau rău care să-Ți tulbure inima, nimeni nu Te va mai înșela, și nimeni nu va mai lua în deșert Numele Tău. Da, în ziua aceea nu va mai fi nimeni care să te tulbure, și nici un vrăjmaș de al Tău care să lovească în planurile Tale sau în slava Ta. Doar Numele Tău va fi înălțat pe tot pământul. În sfârșit Te vei putea odihni pe deplin! În ziua aceea, poporul Tău va fi înaintea Ta, ca o mireasă care poate ajuta. Se va bucura de Tine cu mare bucurie, va tăcea în iubirea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru Tine. Va privi spre odihna Ta, spre bucuria Ta, spre pacea Ta, și va fi copleșit de bucurie. Nu-și va mai găsi cuvintele, și nu va mai putea de bucurie, când va vedea pe chipul Tău doar zâmbet, când nici o umbră de tristețe sau oboseală nu va mai fi pe chipul Tău. Așteptăm acea zi, pentru Tine, și de dragul Tău. Da, Te iubim pentru că Tu ne-ai iubit întâi. Nu putem schimba lucrul acesta, nici nu trebuie. Dar te iubim cu iubirea care vine de la Tine, Te iubim cu aceeași iubire veșnică. Pentru că ne-ai iubit întâi și ne-ai dăruit dragostea Ta, în inima noastră nu putem gândi decât așa: Mai întâi, TU!

(Extras din Țefania)

Întrebări în rugăciune...

Cum arată din perspectiva cerului trecutul relației mele cu Domnul din clipa când m-am născut până în prezent? Mi-am pierdut dragostea dintâi? Cum? Când? A fost ea reaprinsă? Au existat perioade de criză, de rătăcire? Când? Cum s-au soluționat ele? Unde există foc după Dumnezeu, creștere constantă în cunoașterea Lui și în iubirea aproapelui și unde nu? Unde sunt căderile mai mari, mai rușinoase? Cum am ajuns acolo? Care a fost rădăcina? S-a soluționat? Cum sunt în prezent în ochii Domnului? Sunt unde ar trebui să fiu? Trebuia să fi adus rod mai mult? Care sunt așteptările Domnului față de prezentul meu? Mi s-a dat mult și mi se cere puțin? Mi s-a dat mai puțin și mi se cere mai puțin? Care ar fi diagnosticul pe care Domnul mi l-ar pune acum și aici? Dacă mi-ar scrie o scrisoare ce ar trece în ea? Sunt în creștere și vrea să-mi descopere noi zone pe care să le curăț în inima mea? Sunt sub pedeapsa lui? Sunt în stagnare și lentoare spirituală? Sunt aproape să mă verse din gura lui? Nu sunt bine spiritual dar mai sunt încă în perioada de grație? Trebuie să continui drumul pe care sunt? Sau trebuie de urgență să mă opresc, să mă căiesc, să schimb macazul?

Contemplare în fața măreției lui Dumnezeu

Doamne, oare să greșesc mai mult ca să mi Te oferi mai mult? (Vorbesc în felul oamenilor...). Sau pe de altă parte greșeala m-a făcut suficient de smerit ca Tu să mi te oferi mai mult? Sau poate părerea mea bună despre mine și convingerea că sunt cineva, că am ceva să-Ți ofer și că aș merita totuși măcar în parte să mi te oferi, Te împiedică să mi te descoperi mai

mult? Greșeala nu a făcut decât să-mi arate cine sunt, să mă zdrobească, să mă ajute să vin înaintea Ta așa cum sunt: gol, bolnav, neputincios și plin de răni... Și atunci ai putut să Mă vindeci.... Căci ce altceva îți cere Domnul Israelului decât să umblii smerit înaintea Lui... Și după ce m-ai vindecat de acele boli, și m-ai răscumpărat din acele greșeli, de ce m-am văzut deodată mai sănătos, mai puțin bolnav? Oare pot fi cu adevărat smerit înaintea Ta decât dacă greșesc? Dar, dacă nu îmi dăruiești un ȚEPUȘ? Nu... nu pot rămâne smerit... Prefer să mă zdrobească mereu și mereu un țepuș, decât greșelile mari și rușinoase care întristează inima Ta cu mult mai mult...

Doamne, cine ești Tu? Ce fel de Dumnezeu ești Tu? Căci Tu m-ai iubit cel mai mult exact atunci când Te-am uitat cel mai mult... Căci Tu ți-ai revărsat cele mai frumoase binecuvântări atunci când rătăceam cel mai departe de Fața Ta? Azi Te înșel, și Tu mâine îmi oferi noi binecuvântări la care nici nu visasem vreodată! Doamne, cine ești Tu? Pari a fi aspru față de cei care te caută și plin de îngăduință față de cei Te urăsc cel mai mult... Tu organizezi sărbătoarea cea mai frumoasă nu pentru cei care au rămas în casa Ta, ci pentru cei care te-au urât și au părăsit Casa Ta... Lor le dăruiești cea mai mare atenție, și pentru ei te bucuri mai mult decât pentru ceilalți... Tu îl înalți pe cel păcătos mai presus de cel neprihănit... Tu răsplătești mai mult pe cei ce ți-au greșit mai mult... Tu nu chemi pe martirul Tău credincios Ștefan ci pe Sau, cel ce l-a omrât, să fie apostol al neamurilor... Tu nu rupi legământul cu David ucigașul ci faci din fiul Bat-Șebai fiul care Ți-a zidit Casa.... Tu nu rupi de tot legământul cu Israel, ci faci un nou legământ cu el mai minunat, mai binecuvântat.... Tu nu înalți pe scaunul Tău de domnie pe îngerii care ți-au fost fideli, ci faci din oamenii care Ți-au omrorât Fiul slava și Mireasa Ta... Tu mi te-ai descoperit atunci când nu te căutam și ai lucrat în mine cele mai frumoase vindecări atunci când Ți-am greșit mai mult... Doamne, cine ești, Tu? Căci te înțeleg atât de puțin și îmi pari adesea ca un străin cu care fac cunoștință prima dată... Tu ne ceri să Te iubim ... dar cum să Te iubim dacă nu Te cunoaștem? Dar cum am putea să Te cunoaștem dacă ești atât de diferit de noi? Cum am putea să aflăm cine ești dacă ești atât de neînțeles? Cum am putea să ne bucurăm de Fața Ta dacă Tu ești un Dumnezeu care te ascunzi, Tu, Dumnezeu lui Israel?

Dialog între inima mea și inima Domnului

Am fost provocat de începutul cărții Ieremia mai mult ca niciodată să ies din mine, să-mi focalizez toată atenția pe inima lui Dumnezeu și să-L întreb ce este în inima Lui, și să-i spun: Doamne, de 18 ani eu tot îți povestesc în fiecare zi ce este în inima mea mică și rea. Îți povestesc fiecare durere, fiecare necaz, fiecare bucurie. Mă plâng de ispite, vin cu dorințele și cererile mele mărunte, și adesea idolatre și de nimic. Și îți tot spun ce este în inima mea de parcă nu știi sau de parcă aș avea cine ce știe ce nestamete în ea care te-ar putea uimi sau încânta. Dar vreau să mă opresc și să Te întreb pe Tine: Doamne, ce este în inima Ta? Ce simți tu astăzi, acum și aici în dimineața zilei de 19.10. 2012?

Și inspirat de pasajul din Ieremia, în seara zilei de 18 octombrie 2012 l-am întrebat: Doamne, ce simți Tu când privești la mine, Iulian Ghica? Ce simți Tu când privești la Biserica

de casă Emmanuel? Dar când privești la Biserica Neemia? Dar la Biserica din România? Dar la Biserica Universală, generația de azi? Dar la Biserica Universală de peste veacuri? Dar la tot pământul? Am pus acest întrebări și m-a culcat. Și am fost trezit dis de dimineață înaintea zorilor... am fost trezit înainte să sune ceasul și nu mai puteam dormi. Nu știam de ce... Venise răspunsul. Cerul nu mai putea răbda măcar un ceas și m-a trezit mai înainte să îmi împlinesc somnul. Și Domnul Și-a deschis inima și Mi-a vorbit:

- *În inima Mea este o sfâșietoare durere... căci încă îmi aduc aminte de dragostea ta dintâi, de dragostea dintâi a Miresei Mele... sunt și bucurii în inima Mea și multă speranță, dar acum e multă, multă tritețe și durere...*
- Am întrebat: Doamne, te referi la dragostea mea dintâi de la 13 ani?
- *Tăcere...*
- Sau te referi la dragostea dintâi a Biserciii Neemia?
- *Tăcere...*
- Sau te referi la iubirea dintâi a primilor creștini, cea din Fapte cap.2?
- *Tăcere..*
- Doamne, de ce taci... dacă tot m-ai trezit de dimineață în zori?
- *Tot nu pricepi? Eu astăzi 19 noiembrie încă îmi aduc aminte de clipele din pustia Sinai când poorul Meu Israel mă iubea și-mi jura credință. Încă Mi-aduc aminte cum m-am alipit de ea, cum i-am jurat credință, cum toate visele și toată inima Mea i le-am dăruit Ei, pentru totdeauna... Dar acum sunt despărțit de soția Mea și ea rătăcește departe de Mine... Iată de ce sunt trist... Iată prima durere și cea mai mare a inimii Mele...*
- Doamne, dar Biserica, Neamurile, eu, Biserica Neemia... la noi nu te gândești? Noi nu Te întristăm?
- *Tăcere....*

Am tăcut și eu. Nu era timpul acestor întrebări. M-am oprit, am îngenunchiat și am plâns, am plâns mult de tot... am plâns cum am plâns la început... până mi-au crăpat obraji și nu am mai avut lacrimi... am plâns amândoi, unul pe umărul celuilalt, am plâns ca doi prieteni apropiați, am plâns pentru drama unei căsnicii, am plâns din pricina unui divorț, am plâns din pricina unui Soț părăsit, am plâns mult... am plâns șoptindu-i de după umăr: *Doamne, iartă-mă! Iartă-mă căci nu am știut... Nu am știut că ai fost căsătorit. Nu am știut că ai avut o soție. Nu am știut că soția te-a părăsit. Nu am știu că ai suferit atât de mult. Nu am știu că ai iubit-o atât de mult... nu am știut că o mai iubești încă, că ți-o mai dorești la fel de mult, că suferi la fel de mult ca în trecut... Iartă-mă căci ar fi trebuit să știu căci Tu ești Prietenul Meu, căci am promis că voi trăi doar*

pentru Tine. Iartă-Mă că nu am plâns niciodată pentru durerea Ta; te-am obosit cu micile dureri, m-am bucurat de darurile Tale, dar nu am plâns pentru căsnicia Ta, pentru iubita Ta, și ar fi trebuit... căci Tu ai încercat de atâtea ori să îmi spui, dar eu nu te-am ascultat cu adevărat, nu am întrebat cu adevărat: Unde este Domnul? M-am grăbit să răspund că am înțeles și Ți-am luat vorba din gură... și nu te-am lăsat să termini... sau Ți-am răspuns repede: Știi sufăr și eu, și ți-am povestit atât de mult de suferința mea încât am uitat că Tu ai început discuția pe această temă și nu te-am mai întrebat, nu Te-am mai rugat să continui... Și Tu ai tăcut și Ți-ai dus singur și în liniște durerea și eu Te-am ținut de mână dar fără să simt cu Tine. Iartă-mă căci nu ți-am fost un prieten bun, nu ți-am dat nici mângâiere, nici sărutare, nici nu Ți-am spălat picioarele, nici nu ți-am oferit un umăr ca să plângi, sau o urcehe căreia să-i povestești... O, iartă-mă căci Șarpele m-a amăgit ca pe cel dintâi om, m-a umilit și mi-a furat prima parte din viață. Iată că a fost nevoie să te întreb doar o singură dată, cu jumătate de gură: dar în inima Ta ce este? Și Tu ai răspuns mai repede decât mă așteptam. Și mi-am dat seama CÂT de MULT ți-ai dorit să-Mi povestești, să-Ți verși amarul, să-Ți împărtășești durerea. Căci dintre neamuri sunt, dar fac parte din ajutorul Tău potrivit. Și cui să i Te destăinui decât ajutorului Tău? Și cu cine să vorbești despre durerea cea mai adâncă a inimii Tale decât cu cea care Îți este acum Mireasă? Nu îmi doresc fericire, nu mai vreau să nu am probleme, nu mai vreau destinul lui Baruc, ci vreau să plâng cu Tine, vreau să vărs lacrimi în fiecare zi până la ultima pentru iubita Ta, vreau să plâng cu Tine mereu... și să mă bucur ...să mă bucur cu Tine în nădejde... da, doar în nădejde, în nădejdea întoarcerii iubitei Tale la Tine! Căci nu este aproape acest moment... căci toți acești ani nu ți s-au părut decât o clipă pentru că o iubeai... mai e puțin o, Domnul meu. Nu mai e mult. Se aude deja plânsetul lui Israel. Dar e mai aproape ca oricând. Da, Israel te va plânge ca pe unicul ei fiu, pe Tine, Cel pe care L-au străpuns! După cum mi-ai răspuns mai repede decât m-am așteptat, mai repede decât mă așteptam, Tu vei lucra și Israel se va întoarce acasă... O, mi-a fost prădată viața căci am crezut că Israel e doar unul dintre popoare și am vestit și altora acest lucru, l-am spus în mijlocul Templului tău chiar... și am crezut că de vreme ce noi, dintre neamuri, suntem acum Mireasa ta, ai uitat pe Israel, și durerea ta a fost mângâiată de prezența noastră în viața Ta. Dar cum ai putea Tu Domnul iubirii veșnice să uiți pe cea căreia i-ai jurat iubire pentru veșnicie? Nu am înțeles căci iubirea Ta e mai mare decât o pot cuprinde. Nu Te-am înțeles căci am limitat iubirea ta în mintea mea... Nu te-am înțeles căci am crezut că ești un om ca noi. Noi da, iubim puțin, putem divorța, putem uita și nici Tu nu ne ceri că fim altfel căci Tu ești Dumnezeu și noi suntem oameni. Dar de ce am crezut noi că Tu ești ca noi? Primește lacrimile mele! Primește inima mea! Fă-mă părtaș la suferința Ta! Lasă-mă să plâng mai mult decât se cuvine, ca să răscumpăr și anii pierduți când m-am odihnit pe umărul Tău dulce fără să plâng. Lasă-mă să mă fac una cu moartea Ta! Și nu-mi opri această rugă! Știu că nu merit ceea ce îți cer dar Ți-o cer în numele iubirii Tale eterne pentru Israel! Din dragoste pentru Tine, Doamne, lucrează! Din iubire pentru ziua aceea, primește lacrimile mele și fă-mă una cu plânsul Tău. Da! nu voi mai ști ce este fericirea - măcar că în duerea ta sunt mai fericit decât tot pământul la un loc - dar aceasta e răsplata mea: să nu gust fericirea pe acest pământ. Aceasta e răsplata mea: să fiu un profet al lacrimilor. Aceasta e chemarea mea: să mi se verse

ficatul de durere pe pământ. În prima zi când mi-ai vorbit am plâns până mi-au crăpat obrajii, până nu am mai avut lacrimi... Nu știam de ce plâng... Dar acum știu... Plângeam pentru păcatul meu, e adevărat... dar era mai mult decât atât... plângeam căci Tu coborâseși în inima mea, iar Tu plângeai. Atunci nu am știut, nu am simțit, dar inima mea a simțit durerea Ta și a plâns și ea împreună cu Tine. Acum, după 18 ani mă încercă același plâns... și la fel ca atunci nu știe nimeni, și nu voi spune la nimeni... voi plânge în taină săptămâni în șir. Dar atunci m-am oprit din plâns căci mi s-au terminat lacrimile. Dar acum îți cer să-mi înmulțești lacrimile, să le înmulțești așa cum a-i înmulțit pâinele de altădată, să le faci mai multe ca stelele cerului și ca nisipul mării și să nu mă mai opresc niciodată... să plâng până în acea zi... să plâng până când Tu nu vei mai plânge... să plâng până când Tu mă vei opri din plâns, până în ziua când Rahela nu-și va mai plânge copiii, până în când Tu vei porunci: Nu mai plânge! Până când Tu mă vei întreba: de ce plângi? Căci iată copiii celei lăsate de bărbat sunt mai mulți decât cei ai femeii măritate! Să plâng până când lacrimile mele se vor uni cu cele din valea Meghidonului, să plâng până când pocăința mea se va uni cu cea a Iubitei Tale în Valea Plângerii, să plâng până când șuvoiul de lacrimi ne va înălța la cer pe nori acolo unde Tu vei transforma lacrimile noastre în lacrimi de bucurie eternă. Plânsul meu să nu se oprească niciodată, atât îți cer! Nu-ți cer nici slavă, nici fericire, nici bogăție, și nici măcar înțelepciune! Ci acest singur lucru îți cer ca să îmi înmulțești lacrimile, și plânsul meu să nu se mai întrerupă niciodată... Să-mi dai un plâns veșnic atât îți cer... Să plâng în taină. Să-mi dai un plâns ascuns. Cei din jur să creadă că sunt bine, că sunt fericit, dar eu să jelesc în fiecare noapte pe copiii poporului Tău. Să nu știe nici îngerii Tăi și nici vrăjmașii că eu plâng. Ci să știi doar Tu, doar Tu. Și acest plâns să nu fie întrerupt nici în eternitate. Acolo doar să devină plânset de fericire, și din lacrimile de după înălțarea la nori să faci un mare lac, un lac infinit de slavă, în care să se cufunde toți cei care vor dori să știe cât de mult iubești, cei care doresc să știe cât de mult ne-a iubit, cei se vor întreba ce fel de Soț ai fost Tu?

Și acum îmi voi continua plânsul în taină, dar cu zâmbetul pe buze. Și acum ne vom odihni în nădejdea ce bate la ușă. Mai e puțin, o, Domnul meu. Să ducem povara împreună. Îmi dau seama că e o nebunie ce spun și că Tu mă porți pe Mine, și că îmi arăți doar puțin din durerea Ta ca să nu înnebunesc... dar asta simt să îți spun acum, și asta îndrăznesc să îți spun, căci Tu ai descoperit aceste lucruri robului Tău. De ce le-ai descoperit? Oare nu ca să plâng alături de Tine? Nu ca să plângem în taină împreună? Nu ca să îți fiu un prieten bun, un tovarăș de drum în pribegia durerii Tale? Oare nu ca să îți șoptesc dulce: Mai e puțin, Tovarăș drag de drum. Să nu ostenim. Să nu obosim. Să ne îmbărbătăm și astăzi. Să prindem putere și pentru azi. Poate mâine va fi ziua. Da, poate mâine. Iată că se aude plânsul din valea Meghidonului. Nu mai e mult de mers. Dacă am mers până aici, de ce să ne oprim? Nu, Domnul meu, să mergem mai departe... Da, știu că Tu mă ții în brațe, și că Tu duci tot greul... Știu că Tu și nu eu e acela care calcă pe spinii istoriei, și știu că și eu Îți sunt adesea povară grea. Dar spune-Mi, șoptește-Mi, ce să fac? Ce pot face altceva decât să dau micul meu vas de alabastru? Ce pot face decât să fac un lucru frumos pentru Tine? Ce pot face decât să îți dau din pâinea lacrimilor mele? Ce pot altceva decât să Te încurajez pe Tine să continui drumul? Căci Tu mergi și nu Eu! Căci Tu ești

Cel ce suferi și nu eu! Eu nu pot merge pe acest drum greu... Eu nu pot face nici măcar un pas de unul singur, cum să te iau în brațe? Cum să te sprijin pe umărul meu slab și bolnav? Și totuși Tu îmi descoperi aceste lucruri? De ce? De ce, dacă nu Te pot ajuta de fel? De ce, de vreme ce Tu mă porți în brațe? Și totuși Tu îmi vorbești, și totuși Tu mă numești parte din Biserica Ta, ajutorul Tău potrivit, prietenul tău, robul tău? Dacă mă primești ca rob oare nu se cuvine să te slujesc? Dar cum să te slujesc când Tu mă slujești? Cum să te port în brațe când Tu ești cel ce mă înalți? Cum să îți zidesc o Casă când Tu ești cel care faci din mine casa Ta? Și totuși Tu îmi descoperi plânsul Tău. Nu mă pedepsi nelăsându-mă se te slujesc, nu mă întrista nelăsându-mă să fac ceva pentru Tine, să fac un puțin pentru călătoria Ta cea grea. Lasă-mă măcar să plâng alături de tine... da, la asta mă pricep, căci am plâns de la ieșirea din Grădina pentru necazurile mele. Tu mi-ai dăruit lacrimile, și Tu m-ai învățat să plâng. Lasă-mă să plâng alături de Tine, lasă-mă să îți spăl picioarele rănite și ostenite de greul istoriei cu lacrimile căinței mele, lasă-mă să ți le șterg cu părul meu, lasă-mă să Îți sărut rănile din tălpi, lasă-mă să te mângâi, lasă-mă să te încurajez... chiar dacă nu ai nevoie, chiar dacă poți desigur și fără mine... lasă-mă să îți spun vorbe dulci de încurajare, lasă-mă să de adăp din plânsul căinței mele, lasă-mă să te înviez cu apa lacrimilor mele... Oprește-te puțin, căci ești ostenit Domnul meu... Unde te grăbești la drum? Mai poposește puțin la robul Tău și nu pleca așa de repede. Lasă-mă să îți pregătesc ceva de mâncare. Trage-ți puțin răsuflarea. Știu că urmează greul... Și că drumul către cetatea ce trebuie pedepsită e unul greu... și că acolo vei plânge mult... de aceea mai zăbovește puțin în casa robului tău și lasă-mă să mijlocesc și de această dată nu mă voi opri la zece ci voi merge pâna la unul... și de nu va fi acel unu, mă voi duce eu să locuiesc în ceata cea blestemată... sau vom locui acolo împreună căci acel ultim Unu poți să fii doar Tu... Lasă-mă să fac un lucru frumos pentru Tine.... Știu, acum înțeleg, urmează din nou îngropăciunea.... nu se poate altfel... nu s-a putut nici atunci, nu se poate nici acum... Dar și atunci ai lăsat pe cineva să facă un lucru frumos pentru Tinedeci, Domnul meu, iartă-mă de îndrăznesc prea mult... știu că ar trebui să pleci, dar înainte să pleci o, primește vasul meu de alabastru... e plin cu lacrimile căinței mele... îmi pare rău... știu e puțin, puțin de tot... dar acesta sunt, un mare păcătos, un tovarăș de drum egoist, rânindu-Te din nou ca cei 12 tovarăși de altădată... O cât aș vrea ca vasul meu cu alabastru să fie plin cu fapte bune, cu iubire pură, sinceră, cu ascultare, și credincioșie, o cât de mult aș vrea să o iau de la capăt de la 13 ani și să îmi umplu vasul de alabastru cu cel mai de preț mir... dacă știam că va veni această zi....că te vei opri din drumul Tău spre cruce pe la mine.... dar de unde să știu că-mi va fi dat să trăiesc o asemenea zi... Și iată că ziua a venit iar vasul meu cu alabastru este gol, nu este în el nici mirul cel mai de preț, și nici măcar cu lacrimi nu este plin... dar mai așteaptă-mă puțin, puțin de tot, îl umplu acum cu lacrimile căinței mele, căci atât e tot ce am, atât e tot ce îți pot oferi, și și aceste lacrimi sunt tot ale Tale... Lasă-mă să Ți le dăruiesc înapoi... Și e rușine că vasul e gol... dar acum ce pot face... Și dacă tot ai coborât la Mine, ce este dacă mai stai puțin... Știu că vei pleca... Trebuie să pleci.... căci casa mea e strâmtă și mică și plină de praf.. Nu poți sta prea mult, casa nu e încă gata.... dar îți cer să mai stai puțin... căci iată că încă mai am lacrimi. Privește lacrimile nu s-au mai oprit ca la 13 ani... acum curg, curg ca un șuvoi.... să umplu vasul cu ele... și apoi să îl torn

pe trupul Tău ostenit, să simți o ultimă mângâiere înainte de îngropăciune.... Lasă-mă cu aceste lacrimi să spăl rușinea celor 12 tovarăși, lasă-mă să merg cu tine în grădină și să mijlocesc cu Tine, lasă-Mă să plâng acolo în grădină cu Tine, lasă-Mă acolo să te îmbărbătez și să-ți șoptesc: A treia zi vei învia! Da, vei învia ca atunci! Durerea nu va fi veșnică! Piatra nu va rămâne veșnic la mormânt! Va fi dată la o parte! Va trece! Și apoi va începe nunta! Mă întrebi dacă am obosit de plâns? Dar cum să obosesc căci Tu mă întărești? Mă întrebi dacă mi s-a săturat sufletul de durere? Dar nu știi oare cu Tu mă întărești cu iubirea Ta cea mare? Cum să-mi fie prea greu când Tu ești cu mine? Nu voi da răgaz pleoapelor mele și nu voi da odihnă lacrimilor mele până când Casa ta nu va fi gata, până când Ultima Piatră va fi pusă în Casa Ta în valea Meghidonului.... Cum? Eu să locuiesc într-o casă de cedru și să fiu așa de fericit, și Tu Te ostenești într-un Cort? Nu pot obosi de plâns....

Cum? Să nu plâng singur? Să plângem mai mulți? A... poporul Tău... Da... Îmi aduc aminte de poporul Tău, Biserica Ta.... Să îi spunem aceste lucruri? Doamne, dar nu mă vor crede, nu vor lua aminte, mă vor asculta ca pe un cântăreț cu arfa și apoi vor pleca fiecare la treburile lui.... Își vor urma pornirile inimii lor, vor încălca din nou Sabatele Tale, vor trăi iarăși pentru ei înșiși, vor disprețui durerea Ta, nu vor vedea, nu vor înțelege lacrimile Tale... Vor plânge iarăși pentru necazurile lor și vor uita de durerea Ta. Se vor bucura iarăși de fericirea pe care le-o vei da și vor uita de durerea Ta, vor uita să plângă... De ce să mă duc la ei? Te vor răni din nou.... Nu pe mine mă vor lepăda, nu pe mine mă vor răni, ci pe Tine, căci Tu mă trimiți, căci e vorba de durerea Ta, de inima Ta, de lacrimile Tale și nu ale mele.... Doamne, nu vor crede... vor uita curând certățile Tale, vor alerga repede după lucruri de nimic, vor tânji din nou după micile binecuvântări pământești pe care oricum Tu le vei dăruia lor în bunătatea Ta... Iar se vor gândi la bani, case, examene, soții, copii, viață fără probleme și vor uita plânsul Tău. Iar își vor spune că au mai înțeles ceva despre Tine dar nu te vor onora ca pe o Persoană, ci se vor raporta la Tine ca la un idol de piatră, mut și surd... De ce să duc din nou la ei? În timpul acela aș putea să mai plâng puțin, în timpul acela am putea să stăm din nou în taină în cămeruță și să plângem.... Cum? Unii totuși vor crede? Dar cât de mulți? Dar dacă nu au crezut pe Matei de ce să îl creadă pe Ieremia? Ce are Ieremia mai de preț decât Matei? Să mai am răbdare....

Dar, Doamne, dacă călătoria mea spre lacrimile Tale a fost așa de anevoiasă și lungă, oare ei când vor pricepe? Oare dacă vor merge pe cărarea lacrimilor mele vor ajunge mai repede? Dar este posibil acest lucru? Dar oare nu trebuie să parcurgă toți drumul aceal greu și anevoios pe care L-ai străbătut cu mine? O, de ar fi cu puțință, să găsească așa de repede lacrimile Tale! Da, căci Tu ești Dumnezeu oricărei făpturi și nimic nu este de mirare din partea Ta! Dar chiar dacă le vor găsi așa de repede, oare vor ști cum să nu le piardă? Oare le vor prețui atât de mult? Oare dacă nu vor fi parcurs un drum greu și anevoios înainte, vor ști să le iubească asemenea celei mai dragi comori?

Să mai aștept... să mai am răbdare... Dar, Doamne, nu e vorba de mine, ci de Tine... Și ce se va întâmpla dacă ei nu vor plânge? Plânsul unui singur om nu poate inunda Valea

Meghidonului... A plâns odată profetul lacrimilor și nu ai venit... A plâns apoi și apostolul lacrimilor și tot nu ai venit.... Au plâns și alții... Și acum cei voi face? Voi fi din nou un plânset și atât.... Tot nu vei veni? Câți trebuie să plângă împreună ca Tu să vii? De câte lacrimi este nevoie? Care este numărul deplin al lacrimilor? Dar nu uita de lacrimile din trecut.... oare nu ai spus Tu că strângi toate aceste lacrimi în burduful Tău și că le scrii în cartea Ta? Nu număra doar lacrimile mele căci sunt prea mici și prea puține, dar adu-ți aminte de toate lacrimile care s-au vărsat până acum.... Și dacă cei din vremea mea nu vor plânge, lasă-mă pe mine să plâng în locul lor... Lasă-mă în fiecare zi să umplu un vas cu alabastru pentru câte unul din copiii Tăi... Și dă-mi multă putere, și dă-mi multă iubire, și dă-mi mulți ani și multe zile, și dă-mi multe lacrimi. Da, dă-mi o îndoită putere din duhul celui ce a plâns înaintea de mine. Da, dă-mi o înzecită putere din lacrimile Sale... Tu Îmi ceri să trag cu săgeata Ta? Nu voi trage de puține ori! Nu, ci de multe ori, căci e nevoie de multă iubire ca puterea vrăjmașului să fie zrobotită de tot... Dacă ei nu se vor căi, dacă ei nu vor plânge, dă-mi putere să plâng eu, să mă căiesc eu... Îmi va roși obrazul ca pentru păcatele mele, voi plânge pentru păcatul meu, căci suntem un sigur trup... Dacă somnul Trupului a ajuns până la mine, fie ca și pocăința și lacrimile mele să ajungă până la Trup... da, să jelesc pentru fiecare copil al Tău, și pentru fiecare secol, e mult de plâns.... Când voi auzi de acum încolo de vreun păcat al fraților Mei din prezent sau din trecutul îndepărat nu voi mai trece indiferent ca înainte să-Mi dăruiești lacrimile Tale... Nu, ci voi plânge ca la 13 ani... voi plânge cu foc, mă voi căi, ca și cum eu aș fi ucis, eu aș fi curvit, eu aș fi urât.... căci oricum toate acestea le-am făcut și încă le mai fac... Vina e a mea. Iartă-mă căci mă căiesc înaintea Ta... de fapt nu știu ce vorbesc și nici ce să fac.... Învăță-mă Tu, o, Doamne! Învăță-mă pas cu pas, Învăță-mă să plâng!

Rugăciune de căință pentru zilele de la finalul istoriei

Zăresc acele zile și mă înfior... Mă tulbur și inima mă doare înlăuntrul meu... Văd Nimitorul cum se ridică deja din tufarul său... Îi văd chipul hidos, ura, puterea, seducția și mă înfior, căci așa ceva nu s-a mai văzut sau auzit pe pământ.... Și în puterea sa recunoasc toate păcatele și dualitățile mele... le văd... sunt toate acolo pe chipul său, și din ele își extrage seva și ura! Zăresc groaza copiilor Domnului care se vor trezi în acele zile, dar văd pe chipul lor atâta vinovăție și rușine; ei nu cred că mai pot fi iertați, ei nu cred că mai au vreo șansă în fața Fiarei, căci își dau seama că e Monstrul pe care ei l-au zămislit în istorie. Nu e o încercare, nu e un test: e o pedeapsă. E consecința curviilor noastre ale tuturor. Și răul nu poate fi oprit după cum nici răul produs de Manase nu a mai putut fi oprit prin căința acestuia... Doar căința ÎNTREGULUI popor mai poate opri răul... dar aceasta nu avea loc. Dar ce pot face acum, o, Domnul meu? Căci am păcătuit mult înaintea ta... Ce pot face acum? Mă căiesc și plâng cu amar înaintea Ta pentru toate păcatele mele din ziua când m-ai zămislit în pântecul mamei și până azi. Îmi cer iertate în Numele Fiului Tău și cer vindecare! Și Tu promiți că păcatul mărturisit este iertat... și dacă păcatul unei țări poate fi iertat într-o singură zi, atunci și păcatul inimii mele duale poate fi iertat astăzi... Și odată iertat, el își pierde puterea de lucru în inima mea.... Dar semințele răului semănat de sufletul meu își pierd prin pocăință puterea de lucru în

văzduh? Își pierd ele oare puterea de lucru în inima fraților și a oamenilor în care le-am semănat fără să știi? Căința lui David a oprit lucrarea răului în viața sa, dar nu și în a copiilor săi... Doar căința acestora ar fi oprit procesul în dreptul lor... O, Doamne, nu vreau doar să fiu iertat și smuls de sub autoritatea semințelor răului produse de inima mea preacurvară, dar aș vrea atât de mult să anulezi puterea de germinare a acestor semințe din văzduh! E cu puțință acest lucru, Doamne? Căci văduhul își extrage seva din inima noastră! Îmi dau seama cu amar că semințele răului produse de viața mea vor contiuna să trăiască în INIMA celor ce nu se căiesc de ele și vor continua să alimenteze puterea Fiarei care se naște sub privirile noastre! O, cât de mare e vina robului Tău, și cât de mult rău am făcut! Toate păcatele mă năpădesc și iată că ele sunt mai multe decât firii capului meu... Sufletul meu se jelește și se îmbracă în rușine și ocară... căci nu pot opri în istorie RĂUL pe care deja l-am produs... Demonii chemați din adânc prin curviile inimii mele încă bântuie liberi și plini de putere pe fața pământului... Eu i-am eliberat! Eu am deschis fântâna adâncului! Eu am chemat în istorie îngerii de la Eufrat! Și căința mea nu-i mai poate opri... căci ei și-au găsit loc și în multe inimi; cu toate acestea nu mă voi opri din rugă, Ție care toate lucrurile îți sunt cu PUTINȚĂ; ci te voi ruga ca să privești acum toate semințele răului născute în istorie prin păcatele mele... să vezi acolo unde sunt în inimile multor oameni pe care nici nu-i cunosc.... și astăzi, printr-un har special, prin harul revărsat pe drumul Damascului Tu să dai lumina CĂINȚEI tuturor oamenilor în care cresc semințele răului aduse de mine! Și chiar în această clipă ei să se căiască înainta ta de acele rele și toată puterea acestor semințe să fie alungată! Toți demonii să fie trimiși înapoi în adânc și Îngerii de la Eufrat opriți! Nici unul din ei să nu mai umble slobod pe fața pământului! Îți cer acest lucru în Numele Fiului Tău! Ți-l cer căci mă încred deplin în bunătatea și îndurarea Ta! Ți-l cer pentru că eu trebuie să ți-l cer! Ți-l cer pentru că știu că prin harul Tău nu am ajuns în starea lui Manase, ci tot prin harul Tău m-am căit degrab de fiecare păcat de care Tu m-ai înștiințat... Știu că a mea căință nu poate produce căință în inima ÎNTREGULUI TĂU popor... dar îți cer acest lucru azi.... căci pedepsele Tale au curs șuvoi peste mine.... să cadă peste mine, dar nu peste poporul Tău, căci ce vină are El? Astăzi să fie prin harul Tău fără margine o zi a elberării, o zi în care să pot începe o altă viață, în care să-mi fie cu adevărat groază de rău, să mă căiesc degrabă de celele mai mici greșeli, și să primesc zilnic vindecarea Ta prin Duhul Tău. Și Tu ai promis că dacă rămânem în Tine, vom rodi spre gloria Tatălui și nu spre gloria întunericului... Vreau de azi să rămân doar în Tine... Știu că nu înseamnă să fiu perfect, ci că înseamnă să mă cufund și mai smerit și mai zdrobit înaintea crucii Fiului Tău.. Ascultă azi ce-ți cer, căci mare e puterea Ta și Tu nu poți disprețui o inimă zdrobită și un duh mâhnit.... curățește-mă și izbăvește-mă de VINA sângelui vărsat ca atunci când Fiara își va începe lucrarea să nu mă las tulburat de Puterea ei alimentată de noi, ci mai degrabă să pot încuraja pe copiii Tăi care se vor trezi ca Ezechia... Să-i pot mângâia, să le pot vorbi despre ieratarea și iubirea ta, despre cum acum când s-au întors la Tine nu mai au de ce să se teamă, ci că Tu ești de partea lor și nu împotriva lor, și vei lupta alături de ei CHIAR împotriva Monstrului pe care ei l-au creat... Vindecă-mă, curățește-mă ACUM ca ATUNCI să pot duce leacul vindecării copiilor Tăi... ascultă din ceruri ruga mea și ea să ajungă la scaunul Tău de domnie... ascultă ce îți cer azi, și-ți promit că în

acele zile, prin puterea Ta voi putea mângâia pe poporul Tău... Da, îți promit că după ce mă vei asculta cu privire la ce Îți cer azi, voi mângâia cu iubirea Ta pe poporul Tău... și când Rabșache îi va învinovăți cu păcatele lor cele multe, eu îi voi mângâia... Doamne, promit că prin puterea Ta nu-i voi muștra de fel, nu le voi spune nici măcar din priviri: Vezi, din pricina ta s-a creat acest monstru pe fața pământului care acum mă chinuie și pe mine... Nu, nici măcar din priviri... Le voi spune IUBIREA TA, le voi spune vorbe dulci, duioase, le voi rosti cele mai frumoase șoapte de mângâiere care au fost rostite vreodată... Cum m-ai mângâiat Tu, așa îi voi mângâia eu... Îi voi strânge la piept așa cum Tu m-ai strâns, îi voi lua în brațe, și voi suferi cu bucurie, fără să cârtesc măcar vreodată prigoana pe care necăința lor a adus-o în istorie... Nu voi vrea să plec din Ierusalimul înconjurat... ci vor suferi cu bucurie alături de ei... Când Rabșache îi va învinovăți cu păcatele lor cele mari și multe... eu le voi spune: Care păcate? Căci nu-mi mai aduc aminte de ele! Când Rabșache le va arăta cât de urâți sunt din pricina păcatelor lor... Eu le voi spune cât de frumoși sunt în Tine acum când s-au căit... Când Rabșache le va spune că Tu i-ai abandonat, căci păcatul lor e prea mare să fie iertat, că Tu i-ai uitat, și lepădat pt totdeauna și că Tu lupți împotriva lor și că Tu l-ai ridicat pe Omul fărădelegii ca să-i nimicești... O, eu le voi spune prin Duhul Tău că Tu îi ții în brațe cu nespusă bucurie, că Tu i-ai așezat în carul Tău de biruință, că Tu îi păzești ca pe Lumina ochilor Tăi, da, ca pe lumina ochilor Tăi, le voi spune că Tu ești de partea lor și atunci cine va fi împotriva lor? Le voi spune tot ce Tu m-ai învățat și mă înveți... Îi vor strânge la piept cu îmbrățișarea mea și când vor privi la chipul meu în care nu se va vedea nici mai mică umbră de răceală, de reproș, de mânie, de judecată, ci doar o dragoste pură, și fără pată, adică dragostea Ta... căci cum Tu m-ai iubit așa îi voi iubi și eu... Nu mă voi alia cu Vrăjmașul și nu-i voi judeca... Ca Isaia de altă dată nu-i voi reporșa lui Ezechia că nu m-a ascultat și că a făcut alianța cu Egiptul, ci voi mijloci pentru Ezechia și-l voi încuraja și pe Ezechia să mijlocească înaintea Ta! Doar împlinește ce ți-am cerut azi... Va fi o onoare pentru mine să simt biciul Prigonitorului zămislit din alianțele lor, căci și Isaia a suferit în cetate în fața Asupritorului... Nu mă voi plânge, și nu voi cârți, ci voi suferi cu drag ocară alături de poporul Tău, căci și Tu ai suferit ocară mea pe cruce... Nu mi-ai spus niciodată ce mult ai suferit din pricina mea... Nici eu nu le voi spune... Tu nu mi-ai amintit niciodată de rănilor iadului făcute în sufletul tău de păcatele mele... Nici nu ai regretat vreodată că ai trecut pe acolo... Pe acest drum vreau să pășesc și eu prin puterea Ta!

Rugăciune în fața unei inimi bolnave

Mă văd bolnav... căci când sunt singur în fața Scripturii trăiesc din ce în ce mai des și mai profund această experiență de a fi condus mai mult în prezența sfințeniei lui Dumnezeu, de a mă scârbi mai mult de mine și de a striga și mai mult după harul transformării. Dar la întâlnirile cu frații nu e tot timpul așa... căci preocuparea mea pentru cercetarea inimii lor sau bruiatul vizibilului și contactele vizibile cu frații mă defocalizează de la auzirea glasului Domnului pentru propria inimă; am nevoie de vindecare, am nevoie să învăț să ajung în prezența sfințeniei lui Dumnezeu în mijlocul fraților mei. Am nevoie să reabilitez funcția Templului în viața mea. De ce intru atât de simplu și ușor în prezența lui Dumnezeu când sunt singur? De ce intru mai greu

când sunt cu frații mei? Oare nu unde sunt doi sau trei sunt adunați în Numele Lui prezența Domnului e mai vie? Oare Templul Domnului nu înseamnă mai degrabă un Trup decât un singur mădular? Unde se blochează procesul? Unde e rădăcina problemei? Care sunt minciunile care mă robesc la acest capitol? Scoate, Tu, Doamne, la iveală boala, minciuna. Iartă-mă și curățește-mă până în adâncul ființei mele.

Dorința de a învăța echilibrul între bunătate și dreptate

*Doamne, Tu cel care mi-ai înmulțit lacrimile, acum îmi îndrept din nou privirea către Tine și mă rog pentru înțelepciune ca să pot deosebi binele de rău, adevărul de minciună, duhul luminii de duhul întunericului, ca să pot veghea asupra inimii mele și ca să pot păzi poporul Tău. Complexitatea ecuațiilor vieții și puterea de amăgire a vrăjmașului mă depășește cu mult. De aceea, doar în Tine îmi se încrede sufletul, doar la Tine caută înțelepciunea. De aceea îți cer înțelepciunea Ta! Dar nu îți cer doar atât. Căci cel căruia i-ai dat înțelepciunea apoi s-a încrezut în ea, s-a abătut de la Tine, și însăși darul pe care i l-ai dat i-a adus pieirea. Nu pot însă să nu cer înțelepciunea, căci fără ea vom fi răpuși cu toții. Dar nu pot să îți cer doar înțelepciunea. Căci cel mai înțelept dintre oameni, cel care și-a început domnia fiind tare unde David a fost slab, cel care în primii ani de domnie a biruit și duhul lui Ioab și duhul lui Șimei, nu a ajuns să rămână cu o inimă ca a lui David. David cu toate slăbiciunile lui a rămas vasul binecuvântării, iar Solomon cu toată tăria lui a devenit vasul blestemului. De aceea nu pot să nu îți cer Înțelepciunea, dar nici să îți cer doar Înțelepciunea. Îți cer ca pentru fiecare strop de înțelepciune să adaugi de fiecare dată o nouă greutate de smerenie și zdrobire a inimii mele rele. Îți cer ca prin fiecare strop nou de înțelepciune să mă faci să mă înjosesc și mai mult în ochii mei. Tu cel care până acum mi-ai dat și descoperirile Tale cele sfinte dar și smerenia care mi-a păzit inima de mândrie, îți cer ca să îmi dai mai mult din Înțelepciunea Ta, dar cu mult mai mult din smerenia Ta. Căci când Înțelepciunea S-a intrupat pe pământ a rosit: **Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima...** Îți cer să știu când să mă îndur și când să mă mânie, când să cedez și când să fiu ferm, când să tac și când să vorbesc, când să mângâi și când să mustru, când să mijlocesc și când să nu mijlocesc, când să trec cu vederea și când să pedepsesc fără să ezit, când să stau deoparte și când să mă având în Numele Tău împotriva vrăjmașului. În Tine și în marea Ta îndurare pentru poporul Tău mi se încrede inima, și de aceea îți fac această cerere. Căci dacă poporul Tău nu ar fi așa de mare și inima mea atât de bolnavă, nu ți-aș mai face această cerere. Tu îmi ești de-ajuns, și pot să stau cu Tine și în prezența Ta și în afara înțelepciunii. Pot doar să admir Înțelepciunea Ta, frumusețea Ta și-mi este de-ajuns. Pot să fiu fără de minte dar cu Tine. Dar iată că încă suntem în mijlocul războiului, și Biserica ta e mereu ținta duhurilor de amăgire. De aceea, avem nevoie de înțelepciunea Ta. Fie plăcută această cerere înaintea Ta, și fie ea bine primită de inima Ta!*

Rugăciune în fața inimii nespuse de înșelătoare

Doamne, e adevărat că cei ce se încred în idoli și în oameni vor pieri și cel ce se încrede în Domnul va fi mântuit, DAR inima este nespuse de înșelătoare.... toți Te avem pe Tine pe buze și

declarăm că ne încredem doar în Tine, dar în adâncul inimii avem mulți idoli și ne bazăm de fapt pe oameni și pe alte sisteme vizibile. Cu toții suntem de acord cu mesajul Tău de mai sus, dar cine își cunoaște idoli ascunși ai inimii? Inima noastră e așa de înșelătoare încât ne păcălește și pe noi înșine. Și este atât de rea. Nu doar înșelătoare, dar și rea. Este REA pentru că ea iubește atât de mult idoli și nu vrea să renunțe la ei. Este ÎNȘELĂTOARE pentru că își ascunde atât de bine idoli la care nu vrea să renunțe. Ea este idolatră până în măduvă, dar în același timp se amăgește pe sine ascunzând acești idoli de propria rațiune și conștiință. Folosește zeci de mecanisme de apărare pentru a nega idolatria și a se convinge pe sine că de fapt ea este cu Domnul. Și vorbesc nu doar despre inima poporului, ci în primul rând despre inima mea... Credeam ca era cu totul pentru Tine... dar doar când M-ai pedepsit am început să înțeleg cât de departe era de Tine și câți idoli ascunși zăceau în sufletul meu, câte temeri false și câte dorințe care nu-Ți erau subordonate Ție! Poporul prin fățărnicia lui m-a înșelat. Apoi propria inimă prin fățărnicia ei m-a înșelat. Doamne, cine poate să CUNOASCĂ ce zace în adâncul unei inimi?

(Extras din Ieremia)